Karl-Erik Tallmo

Troligen från 1963 eller 1964.

Juvenilia I:

Texter/bilder 1959–1966

Några kommentarer (2025):

Omslagsbilden är troligen från 1963 eller 1964 och gjord med tuschpennor (filtpennor), bland de första, tror jag, som gjordes i flera nyanser och fanns att köpa i en kartong med runt tio pennor. Originalbilden har formatet 32 cm x 25 cm.

Povel Ramel-teckningen är troligen från 1959 eller 1960, inspirerad av EP-skivan (HMV) med "Gräsänkling Blues" och "Far jag kan inte få upp min kokosnöt", utgiven redan 1954 men jag köpte den nog först 1959 eller 1960 sedan jag sparat ihop till en HMV-grammofon.

Teckningarna sid. 5-8 är från småskolan, troligen 1960.

Brev till mamma om skrivmaskinen (en Halda-Norden från 30- eller 40-talet) är från 1961 troligen, liksom min science fiction-berättelse "Enkla striden vid sjunde solen". Sjunde solen var ett begrepp från Buck Rogers som jag läste då i farsans gamla Teknik för alla (som han hade nästan komplett från 1939-1954). Uppenbarligen tröttnade jag på historien som fick ett abrubt slut på sista sidan.

"Det brinner och vi blir vandrare" (sid. 28) är inte skriven 1959 utan historien tilldrar sig 1959. Den är troligen skriven 1961.

Sid. 32-33, ett brev till farmor. Jag nämner där en Teodor Svensson. Det ska vara Torsten Svensson, känd som "Farbror Totta", en sorts farbror Sven på radion i Norrbotten. Farsan hade medverkat där 1930. Torsten Svensson var för övrigt far till pianisten Gunnar Svensson. Pappa återfick kontakten med honom 1960. 34-35 är troligen också brev till farmor (tydligen skrivet dagen efter det förra - kanske en fortsättning postat i samma kuvert). "Nial och lapptrollet" är inget jag hittat på utan taget från vår läsebok "Första boken" sid. 96. (Breven kom nog fram vid bouppteckningen efter farmor som avled 1971.)

Sid. 40-41 är en undersökning jag gjorde 1962 eller 1963 av Disneyfigurernas inbördes storlek. När jag läste "Sånt är livet Kalle Anka" från 1962 fick jag idén till en jämförelse, eftersom det fanns en bild på en människa där för ovanlighetens skull (nämligen Disney själv).

Porträttet av farsan från 1963 på sid. 45 gjorde jag efter ett väldigt litet foto från ca 1947 i passformat. Teckningen har dock måtten 25 cm x 32 cm.

Sid. 48 visar "Karusellbrevet", ett av Lennart Hylands påfund när man kunde skicka brev gratis om man bara skrev "Karusell-brevet" på kuvertet. Detta gällde bara 1 december 1963. Sid. 49 är vad kuvertet innehöll, ett "brev" till mig själv för att kuvertet inte skulle vara helt tomt.

Sid. 56. Av någon anledning skrev jag denna berättelse i små stycken placerade på olika sätt, men numrerade. Vem var det som sa att om man får ett linjerat papper, skriv på andra ledden?

Sid. 66. "OBS! Till den som hittar detta!" Mitt försök till "tidskapsel". Den lapp (skriven på baksidan av en recept-blankett) hade jag lyckats få ned mellan vårt (fasta plats-byggda) bakbord och fönstret i köket på Badstugatan 8 i Karlskoga. Lappen hamnade alltså bakom skåpen. När Sune L., som köpte vårt hus på 1980-talet, började bygga om köket hittade han denna lapp och skickade den till mig. Det var roligt att återse den, även om det inte gått hundratals år.

Skämtbreven till mamma och mormor 1965 (sid. 70 och 71). Det första syftar på Gösta Rohde som var chef för Medicinal-styrelsen. Morsan var ju mycket engagerad i skolhälsovårds-frågor, vaccinationer etc. och försökte få till stånd ett möte med olika generaldirektörer i t.ex. Medicinalstyrelsen eller Skolöverstyrelsen. Detta brev var alltså mitt lilla skämt. Och mormor fick tydligen också ett obegripligt byråkratbrev från mig. Jag minns faktiskt inte hur detta mottogs, men jag tror att adressaterna tyckte det var roligt.

1965 gjorde jag också en del bilder med tusch på A4-ark som jag vek så att det närmast blev en sorts Rorschach-bilder, se sid. 77-82 (utom tvålhanden som helt enkelt är ett avtryck av min intvålade hand som fick ligga och torka sedan i några dagar).

Sid. 95-96. Några bilder från mitt rum. I ett angränsande litet rum som ledde ut till vår balkong hade jag inrättat ett "kemilabb" med spritlampa, trefot och provrör m.m. Kemikalierna kom från en Hermodskurs i realskolans kemi. Första experimentet man skulle göra var järnsulfid (med formeln FeS), svavelblomma och järnpulver hettades upp i ett provrör tills det fräste.

Sid. 106. Tankegångar under en Bi-skrivning. Vi hade en biologi-lärare, Öborn, som gärna utsatte oss för s.k. lappskrivningar, dvs. skrivning utan förvarning. Ofta var dessa skrivningar anordnade så att man i det s.k. biologilabbet fick ställa sig på olika stationer vid laboratoriebänkarna, där det låg olika växter som man skulle namnge. Vi fick en minut på varje och sedan sade Öborn BYT! och då skulle klassen rotera medsols och gå till nästa station för att där identifiera nästa växt. Detta upplevde jag (som var rätt intresserad av zoologi men nästan inte alls av botanik) som extremt frustrerande och stressande.

Sid. 107, bild från vårt "mörkrum" i en garderob med snedtak på Badstugatan i Karlskoga. Från december 1966. Bilden troligen tagen av mamma med min Instamatic och blixtkub. Jag offrade tydligen ett fotopapper. Jfr nästa Juvenilia-del (1968) där det finns en bild som uppstod när jag någon sekund tände ljuset med ett papper i framkallningsskålen.

POVEL RAMEL

trol.
1959-60
?

Biet.

Karl-Erik

BoFinken

En rågkärve.

Karl-Erik

Saliga äro de fridsamma.

Foto trol. från sommaren 1960.

Kära mamma!

Den skrivmaskin jag har på mitt rum är så'n att jämt när man skriver på den så skriver man fel, det är maskinens fel, ingen tror väl på trolleri och sådant men skrivmaskinen och över huvet taget alla Halda-Norden är förtrollade av någon anledning. Men tack vare min hjärna som är så bra, så skriver jag inte så många fel. Ingen vill tro mig!

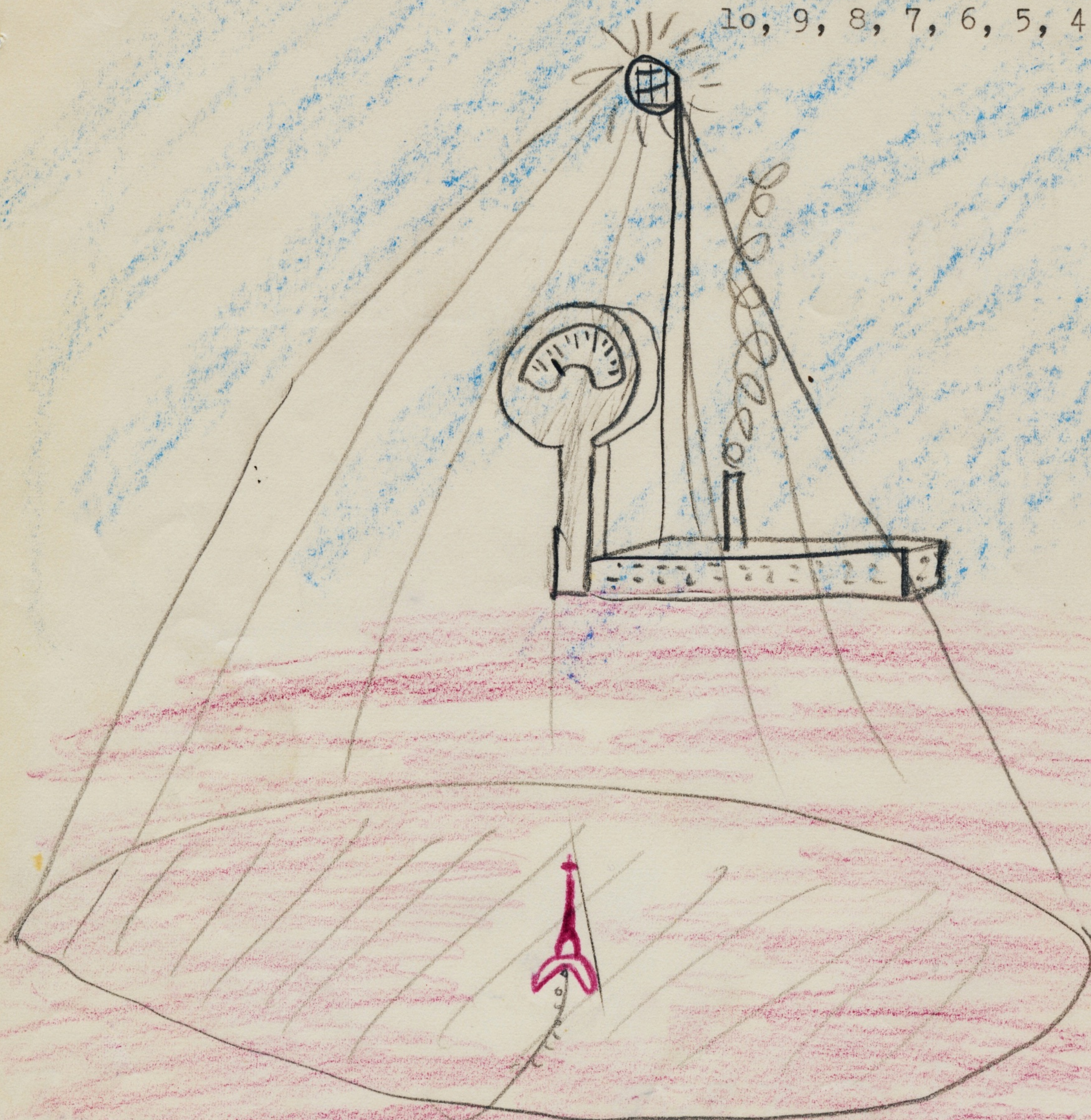
Från: Karl-Erik.

1961?

Enkla-striden vid sjunde solen.

av Karl-Erik Tallmo

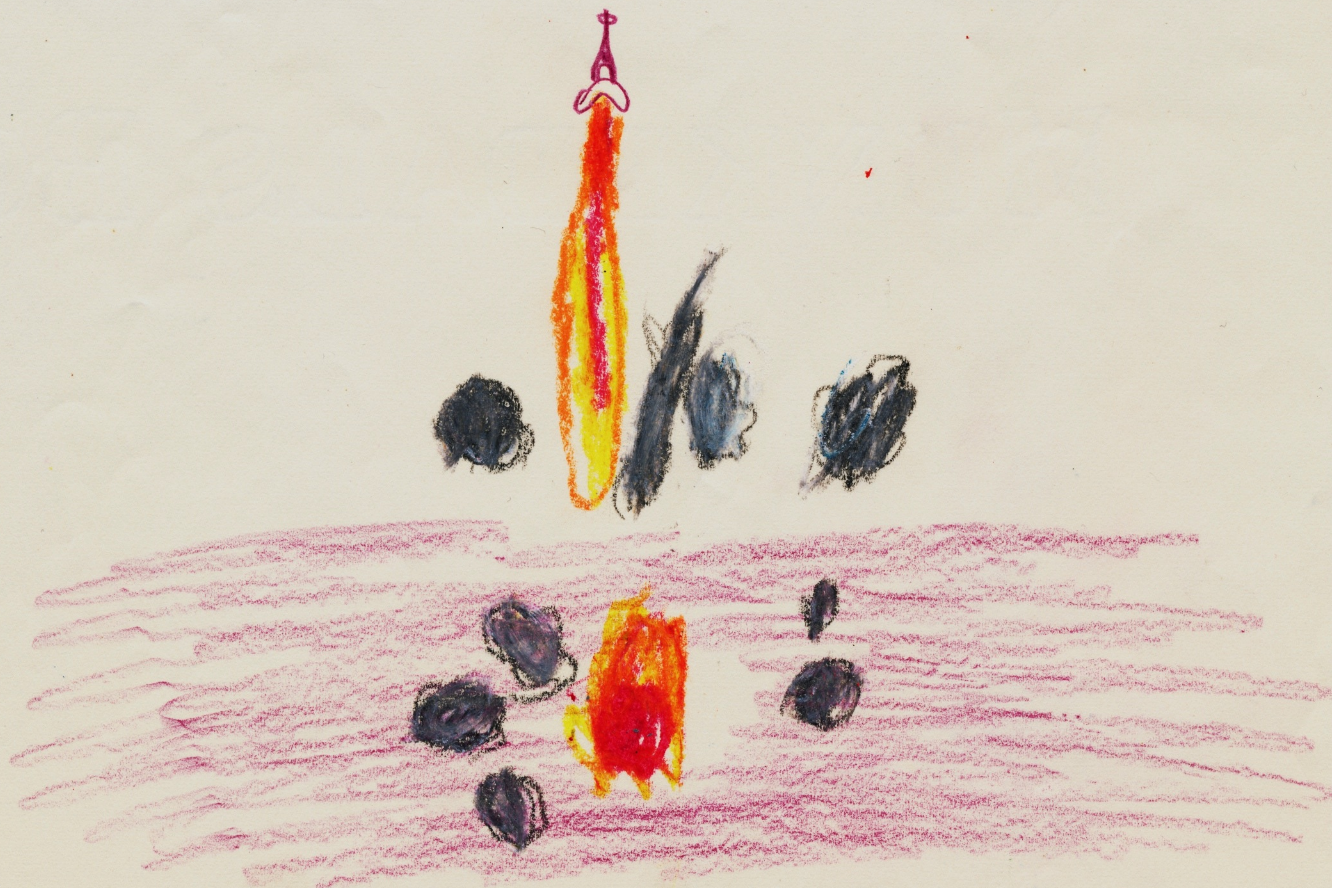
1o, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1,...

...o, = eld.

Eld. Ja, så stormade jag ivägg

Det bar av i en faslig fart, och fortare och fortare gjick det.

Jag skulle till 7:nde solen och kriga.

6——————7——————8 steg
framåt så såg jag sjunde solen

Nu satte jag på det kraftiga megamagnetelektrånfältet omkring raketen för det blem så hett.

Nu blev det svalare nu återstår bara vändningsmanövern

Nu drar jag i spaken och..

..och manövern är klar.

Åhhej nu går vi baklänges ner.

Jorden Hallå god landning

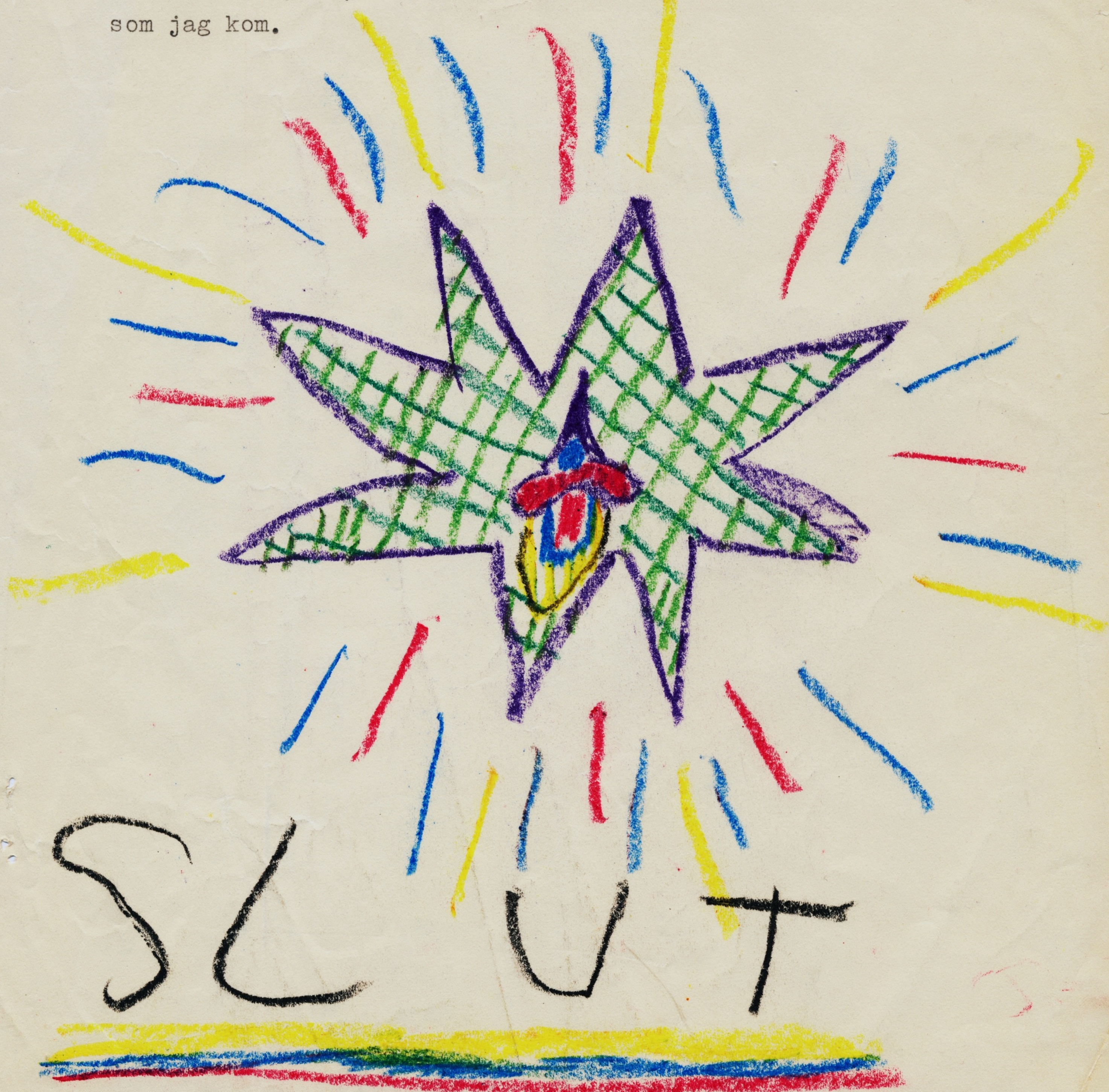

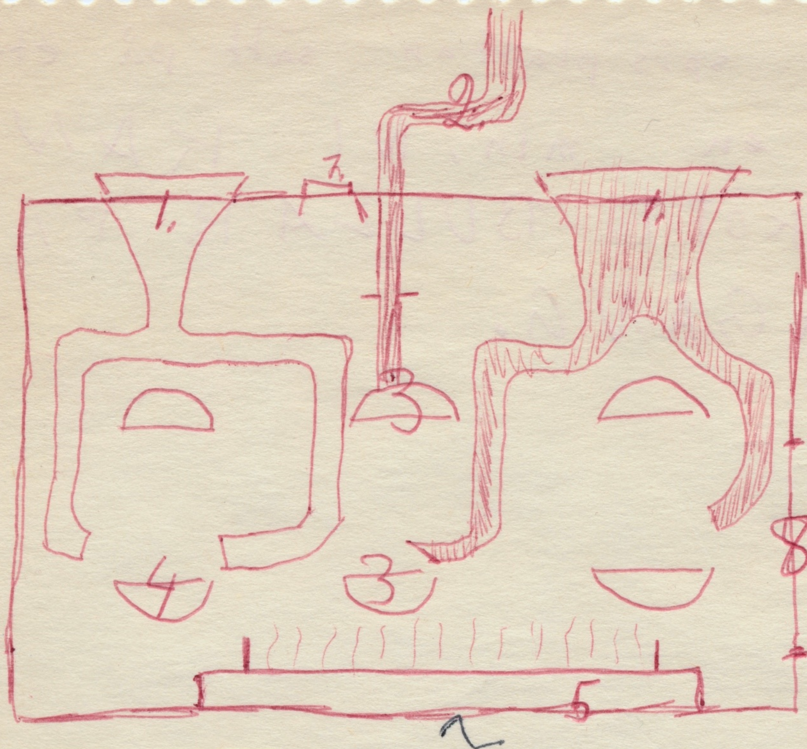

Nu är jag ute på sjunde solen
i min anti-sjusols-pansarsouxc.
Jag sitter i kupolen där uppe.

Så började jag kriga det gick bra. Jag tog bara min elektrånvärja. Så tog jag brännpulver över hela planeten. Och en dust av min Anti-xculbomb.

Anti-xculbomben föll alla ikull av.men jag hade ju bara alla dessa saker till hydro, härskaren sen reste jag hem igen på samma sätt som jag kom.

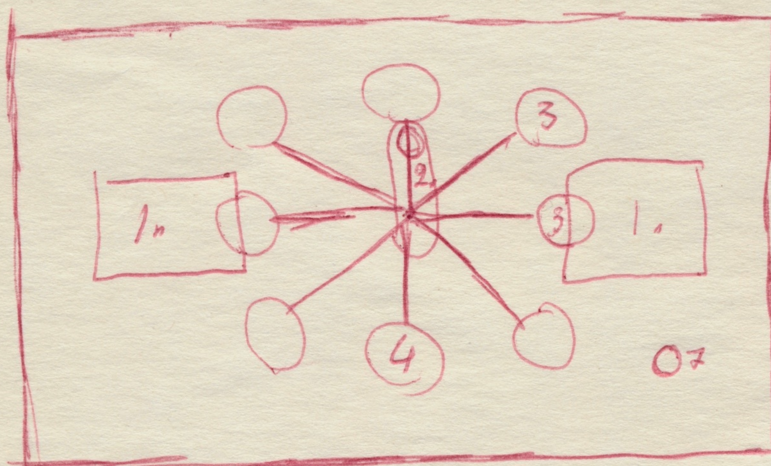

SKALA

1:3

1. TRATT FÖR ATT STOPPA NER KÖTT FÄRSEN
2. VEV
3. KÖTTFORM
4. "
5. VÄRMEPLATTA
6. NERSTOPPNING, PETA PÅ -PINNE.
7. Titthål
8. DÖRR

trol. 1961
Köttbullsmaskin

Beskrivning.

Först: Sätt Maskinen på en spis mitt över en platta, sätt plattan på 3:an. Sedan tar ni och med 2 STÄLLER IN 3 3 och 4 just vid vöven för färsen, Sedan stoppar ni ner den där färsen. Och så hastigt på med 6. över TRATTARNA. sedan satter ni igång och vevar sakta medurs, i -EN MIN, ÖPPNA sedan 8 och ta ut alla 3,3 och 4. Ta i sär dem så här ↑⌓↑⌓↑⌓⌓↑. Sedan är det klart. Diska genom att oppna dörren häll vatten i 1. OCH 7. sedan om ni vill snaBB-torka den

VÄND→

så ställ den på spis plättan sätt på ëttan
och hå på i en min, NI KAN
LAGA 20 KÖTT BULLAR PÅ
EN ENDAGÅNG.

SMÖRGÅSBREDARE

Trol. 1961

SMÖRGÅSBREDAREN SEDD från SIDAN,

11.

12 13 14

I DO NOT KNOW I DO NOT KNOW

3

8.

2.

2.

6

7

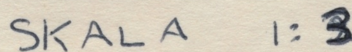
10.

9.

1.

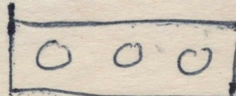
5.

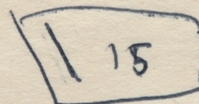
4

STOPPA IN SMÖRGÅSEN I 6. TRYCK SEDAN NER 12. " " 13 FÖR ATT FÅ EN SMÖRKLICK. SEN TRYCKER MAN PÅ 14. SEDAN HAR MAN BARA ATT VÄNTA I 5 SEK. OBS. NI SKA INTE TRYCKA PÅ NÅN KNAPP FÖRRÄN 15 PEKAR PÅ DEN KNAPPEN

1. SMÖR
2. SMÖRKNIV
3. MOTOR
4. RULLANDE MATARBAND
5. SMÖRGÅS
6. ÖPPNING FÖR SMÖRGÅS
7. SMÖRGÅS
8. SMÖRSAX
9. BRICKA
10. EXIT,
11. ÖPPNING FÖR SMÖR
12. SÄTTAIGÅNG OCH DRA-PÅ-KNAPP
13. KNAPP FÖR ATT FÅ SMÖRSAXEN ATT KLIPPA SMÖR.
14. " " NEDSÄTTNING AV SMÖR KNIVEN.
15. VISARE SOM VISAR NÄR MAN SKA TRYCKA NER DEN OCH DEN KNAPPEN

6

SMÖRGÅSbredaren sedd uppifrån

Det brinner och vi blir vandrare!

trol. skrivet 1961

Ref till Kalle Anka & Co av trol. till nr 46/60

15/5 59

det var i mitten av maj 1959, och det var rätt kallt, då ja' satt och läste en bok som hette: "Kirre Pirre och Kalikolins pipa" då jag hörde ett sus, och så ett brus, och så ett brak och knaster, så såg ja' att det slog upp lågor i "pappas stol" jag skrek till ~~och~~ sa: det brinner Pappa hoppade till, och sa: Ja det.... ("gör det") Jag nappade åt mig ett »Kullager» och en pinne-(spana.) »spring allihop, det brinner», skrek han, mamma som höll på att lägga in potatis och köttbullar i frysskåpet, nappade också till sig något som låg i en påse. Ja så blev vi vandrare

II

»Mycket» senare i aug.

24/8 59

Ja, nu är vi någon stans öster ut från Sverige. Ock vi är någonstans i »Amerika». När vi vaknade ~~[illegible]~~ var vi på ett helt annat ställe än där vi lagt oss på kvällen vi låg fågna i en hydda i en indian-by. »Hur ska vi göra för att komma loss nu då — suckade pappa. lugn pappa sa

jag. Vad? Sa pappa du är ju grön i ansiktet så pappa — Jag flåsade — Jag.... Jag jag höll andan medan de band mig sa ja' fö ja bara lossades sova i natt, så nu är det bara för mig att krypa ur repen och försöka befria er. Så fiffig du är, sa pappa! Ja tacka »Walt Disney» för detta har jag läst i »Kalle Anka & C:o» så du ser att den är rätt bra i alla fall. Utanför stod vakter ja så: Vakterna är allt bra dumma som inte tar vå »vapen» = Kullagret. Vakterna: Ugg vi inte dumma, Kille Stånka o. Compeni dum mycke dum ugg ugg.... — Lugn sa jag och tog upp mitt Kullager och slog dom med det. ja: fånga dem nu så flyr vi hemmåt, för vi tar väl inga risker att de fångar oss igen eller hur mamm — Joo — Näej menar da väl — Ja det menar ja.

III

Vi kommer ut bland klippor

Nu hade vi kommit till bergen {26/8 57} där det fanns blå attbåra samt stektara apor och där fanns också ~~[illegible]~~ näshornsfåglar. Vi hade byggt ett läger och hade gott om flinta och sånt för eldning. Å vid alla kokta och rökta sillar sa pappa då såg jag långt bort indianer som var fria och kom och skulle fånga oss! — blir da

aldrig rädd sa han. Jodå men jag har ju kullagret kvar ock kan tillverka en "F" bomb av det där berget och lite annat också så här lyder receptet:

4 g svartkrut
1/2 kg lera utanför lite kokos
ock lite sand ock så lite lera om det hela.

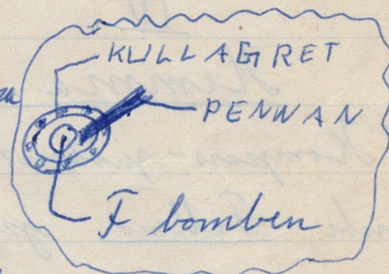
skynda så alltihopa ock riv loss lite svartkrut från berget så hemtar jag lera pappa kan ju hemta lite kokos från en nedfallen kokosnöt.

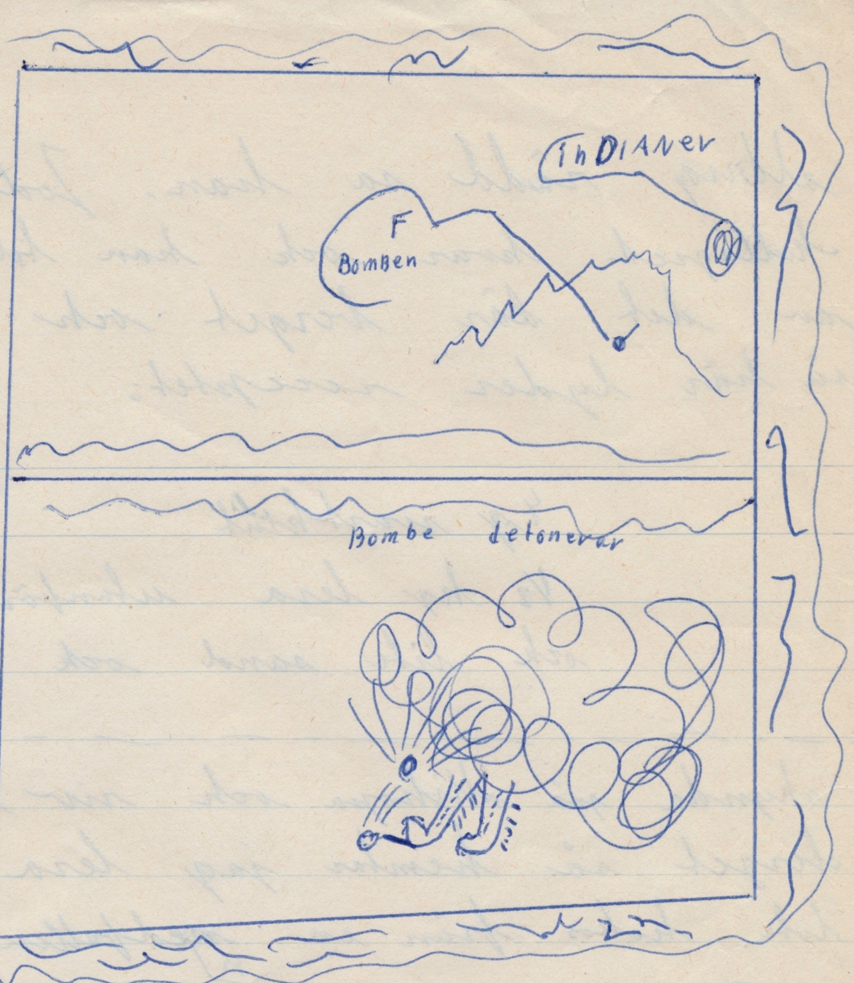
Räddningen

28/8 59

Jag satte ihop delarna och tog min penna och mitt kullager och gjorde som bilden visar. Så satte jag ner kombinationen så som bilden på nästa sida visar. När indianerna kom hade jag lagt den bakom en klippa. ~~[illegible]~~ vi låg vi så synligt vi kunde för att de skulle ta det hållet och trampa på "F" bomben. de kom och trampade på bomben som då detonerade

Se nedersta bilden här. de domnade överallt sedan tvingade vi dem att dricka smutsvatten sedan vi tagit deras vapen gick vi tillbaka till deras läger och fångade de andre med det var ju enkelt när vi har vapen.

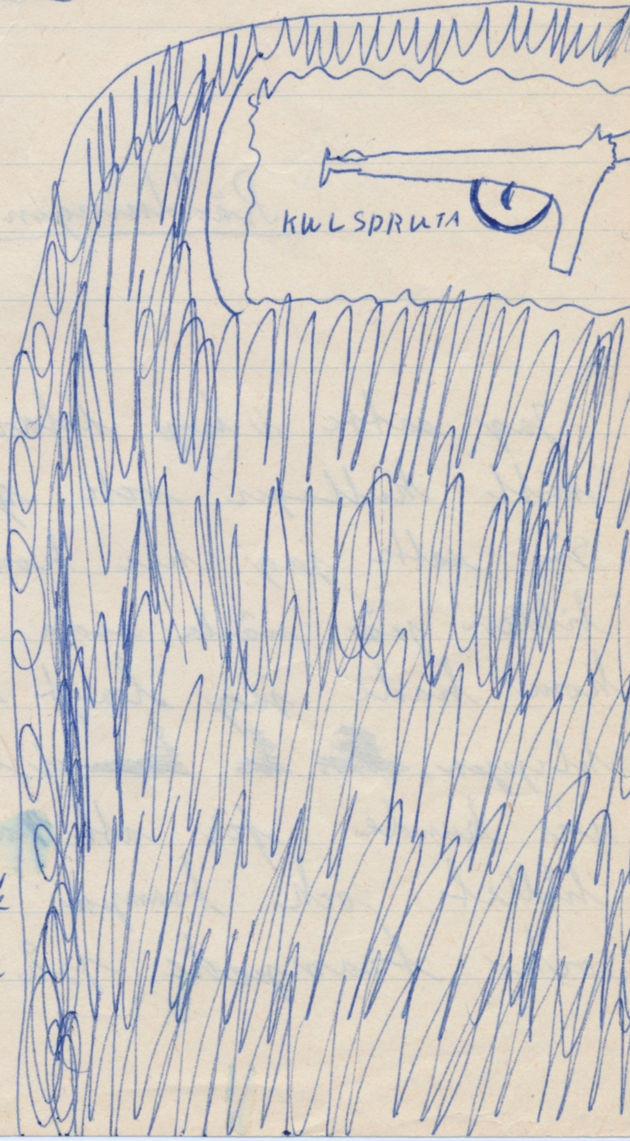

V

Hemresan

23/12

Vi befriade också några Svenskar som had en »kompass i huvudet» Vi reste tillslut hittade vi en påse med Köttbullar i. Ha, ha, ha, hå, ha skrattade mamma. Så kom vi så småningom hem med hjälp av »Kompass-gubben» och den andra.

IV ~~VI~~

Hemma igen

26/12

»Kompass-gubben»: Vad står det inte Fallmo på dörren då är ju jag er granne, vad heter ni? Henrik Ulf jag menar Ulf-Henrik Ericsson, — men det heter inte våra

1)

den 17/1 1961

Jag sitter här nu mitt emot pappa, han skriver också brev. Vem han skriver till, det får du veta litet senare i brevet. ~~D~~ Du tycker kanske att jag skriver litet fult, det beror på pennan. Nu tar jag en paus med skrivningen, för nu ska vi äta.

tror jag det hår eller

inte? har du verkligen

så ont i armen? Jo, jag

lovade att tala om vem

pappa skriver till. jaa

han heter väl Teodor

Svensson. men nu kom

pappa ock så sa han,

att han heter Torsten

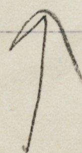
Svensson. Jag skickar ett
mårke som, du ska ha på dig
så det syns att du år
farmar till mig.

2)

den 18/1 1961

Idag åkte vi skridsko
i skolan, för vi har en is ungefär
hundra meter lång.
jag skjickar 2 små pussel,
det gröna ett M ock en streck
gubbe. På det skära är en ful
gubbe, på tal om gubbar så
fins det ju en skiva som heter
guben i lådan. på tal om skivor
så ska jag skafa gramufån.
ock jag har sparat pengarna
själv. ock då ska jag ha monga
skivor. jag talade om pusslen,
det gröna är svart. Vetu,
pappa har haft blåsor i ~~mun~~
mun, det började för en ~~månad~~
månad sen, ock det håller
på än. du tycker kanske
att jag skickar onödigt mycket
men jag skickar en pjäs som
jag har skrivit själv. ock en
trevlig saga som står i min
läsebok den heter

~~Nial ock lappstrollet, ock hur kommer det~~

Nial ock lappstrollet.

Det hade varit varmt ock vackert på dagen, men på efter middan mulnade det. Mot kvällen blev det kallare, ock så började en förskräcklig snö-storm. Mellan fjällsluttingarna tjöt stormen, och över myren var det nästan ~~omojl~~ omöjligt att to sig fram.

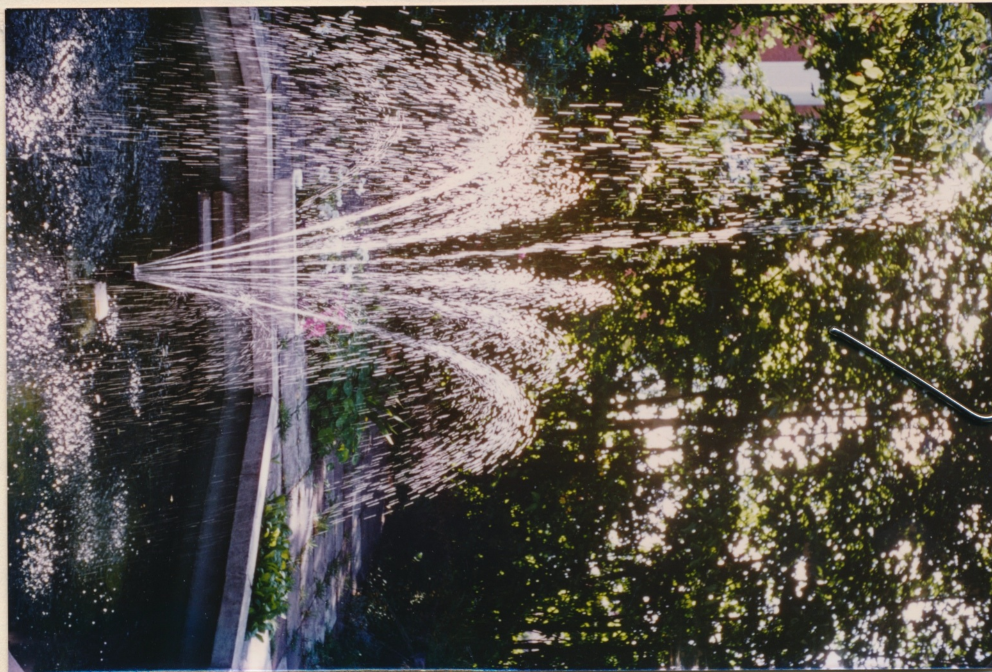
Se. "Andra boken"
Sid. 96-105

åmnbvfrt 4567890",

Vad vi gorde 30/6 1961.

Vi hade fått munstycket till dammen för några dar se'n, och idag skulle en rörmåckate pyss-pussla fast det i dammen. Rörmåckaren var inte Farbror Anting, utan en annan som hette och heter ännu Herr Johan Skyllquvist. Och nu höll han på med att sätta dit det, det gick i ett ''huj''. Jag frågade om jag fick dra på , det fick jag, jag sa så här: Får jag dra på nu? — Ja-a — får jag de! Jag menar så det inte blir nå't tokigt. — Ne-ej då. Då skruvade jag på, pappa var inne så han såg inget. När jag hade skruvat på skrek Skyllquvist: Råbert! (Vi hade en ''gräv-farbror'' hos oss som hette Råbert!) Pappa kom utspringandes och trodde att han skrek på hjälp för han skrek namnet Råbert så. Och var det bara ett utrop för att Råbert skulle komma och titta, och för att rörmåckar'n tyckte det var fint. — det där var då minnsan mera värt när man fick se strålarna

S L U T !

Karlskoga den 14/7 — 15/7 1961

Kära farmor!

Tack för brevet du skickade. Farmor! det du nämde att det inte går att kalla mig för Plutten längre det är ju sant, och jag kom just på att du kanske tog ordet eller smeknamnet: Plutten, ur serien jag skickade till dig. som du frågade om, om jag hade badat någon gång i år, det har jag inte. FÖRRESTEN! Hjärtligt tack för tian jag fick av dig. jag tror jag ska köpa skivan: Guld och silver. vi kommer till stockholm den 30 juli. pip! jag menar pipp! jo-o farmor nu har det gått en dag igen så att nu på sekunden är det faktiskt den 15 Juli och klockan är väl omkring tolv—tretton minuter över tio på kvällen, och du kanske redan vet att jag är född den 15 Juli 1953 kl. 10 över tio på kvällen, så det där pippet det betydde att jag för ungefär två minuter sen fyllde 8 år. Jag skrev Karlskoga den 14/7 — 15/7 1961, istället för: Karlskoga den 14/7 — 16/7 eller till den 17 eller 18 Juli 1961. Jag har kanske stavat litet fel här och var, men det förlåter du nog mig om, nu nästa mening det skriver jag imorgon, mina presenter lyder så här: jag fick ett nät till badminton och ock en papperskorg till mitt rum, och en gunga som var dyr, förstårs, och jag fick tiokroningar av alla fyra givarna räknat med din, nästa mening fortsätter jag med i morgon. Ja nu är det som sagt var den 16/7 1961, jag glömmde tala om alla presenter jag fick, det jag fick mera talar jag om nu: en båt som hade en propeller som satt i luften ock den var motordriven. ...Det jag mämnde om att gungan var dyr det var den också. farmor! vi kommer till Stockholm den 30 Juli för att ha lite semester och för att gå på museer, och för att titta litet på statyer, också titta på Wasa skeppet förstås! har du varit och tittat på Wasa? Du farmor jag ska sluta med ~~kak~~ Kalle-Anka & C:o. förstår du. Men du kan ju köpa den om jag inte minns fel har du ju en affär som man kallar bokaffär jag sänder med en liten karta hur jag tror att du får gå då.

VÄND! ⟶

Jag sänder också något dagbokliknande ur vad jag gjorde på min födelse dag.
Här kommer det dagbokliknande:
det är dagbok från min födelsedag.

Jag låg vaken först på morgonen mamma kikade in genom säng-kammar-dörren, hon tittade in med stora ögon som om hon hade sett en marsman i min säng. Senare hörde jag dem gå upp för trappan, då, öppnades sängkammardörren och pappa kom in, en sekund senare kom också mamma in, hon hade presenterna, de sa bara: Harden äran att gratulera lilla bubben. först tog jag tag i ett runt paket som dess pappers dekoration var försett med små söta harar, då förstog jag med ett samma att den presenten var köpt på Leksakslandet.. det öppnade jag litet senare en raskt. det var badminton-nätet, badminton uttalas så här: bäddmington)........................ (.jag kallar det racket.) sen fick jag en stor påse, jag hade före innan jag tog tag i det där nätet till badminton sett att det var en papers-korg, den blev jag väldigt glad åt. Då sa mamma att jag skulle titta på gungan, gå upp och titta på gungan alltså. då jag gick upp gav jag dem breven med de FRANSKA FRIMÄRKENA PÅ. (Jag hade gjort små brev som det stog tack för presenterna på, och litet till) och dagen fortsatte förstås men fortsätningen får du höra när du kommer.

Från: Karl-Erik.

P.S. Jag glömde tala om att jag fick en mitt i mellan bad-rock ock morgon-rock.

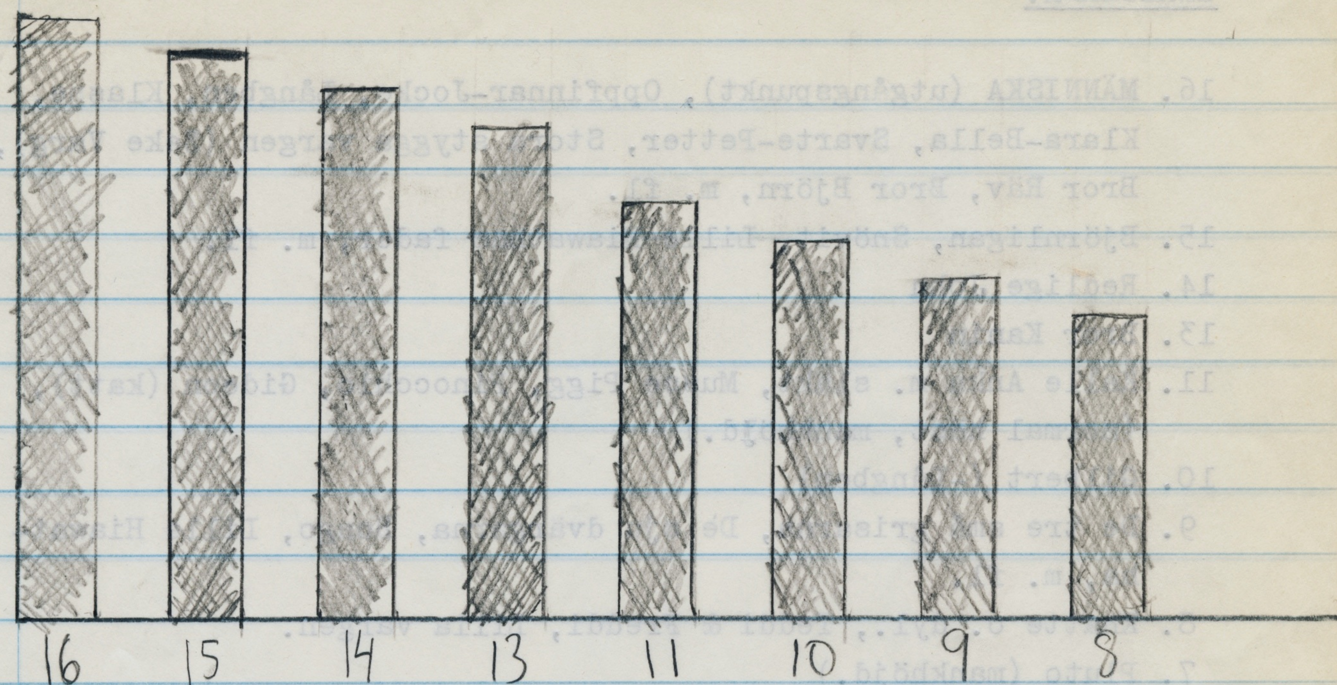
12/8 61

SYNDARE RÖVAR SANGTE?

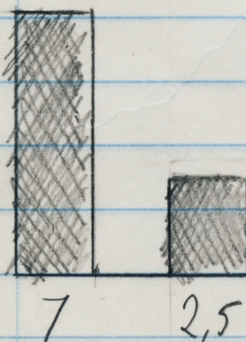
SYNDARE RÖVAR SANGTE-PÄR.

Pär: Vad är det du vill ha nu syndare. ~~syns~~ Syndaren: Nyckeln till HIMLA-PORTEN så klart! Pär: Jasså är det så klart det, nå, jag bara varnar dig... Syndaren: Vad är fodralet till nyckeln gjort av? Pär: Av måln kanter, som är förgyllda. Pär: Och jag skulle varna dig om att den som tar i den, det måste vara en syndare somd du jo, med dem som tar i fodralet till nyckeln, fastnar vid det och förs upp på ett måln och får ligga där hela livet och drömma otäcka mardrömmar.

Walt Disney-figurernas proportioner

1 = 11 cm. (ca – felmarginal finnes på grund av ofta stor inkonsekvens i serierna)

1962
eller kanske
1963

ENHETERNA:

16. MÄNNISKA (utgångspunkt), Oppfinnar-Jocke, Långben, Klasse, Klara-Bella, Svarte-Petter, Stora stygga vargen (Zeke Varg), Bror Räv, Bror Björn, m. fl.
15. Björnligan, Snövit, Lille Hiawathas fader, m. fl.
14. Redlige John
13. Bror Kanin
11. Kalle Anka m. släkt, Musse Pigg, Pinocchio, Gideon (katt), (normal häst, mankhöjd.)
10. Gilbert (-Långben)
9. De tre små grisarna, De sju dvärgarna, Bongo, Lille Hiawatha, m. fl.
8. Knatte o. dyl., Teddi & Freddi, Lilla vargen.
7. Pluto (mankhöjd.)
2,5. Möss (Gus, Jack, Timothy...), Benjamin Syrsa, Piff & Puff, Ludde (mankhöjd).

Not: Skrivet sedan jag läst "Sånt är livet Kalle Anka" (1962) där plötsligt en "riktig" människa förekom att jämföra de övriga med. Människan skulle föreställa Walt Disney

—Glad
5
4
3
2
1 +
—0
1 -
2
3
4
5
—Ledsen

Tis 20/11
1962

I dag känner jag mig minus 1 ½ glad. I skolan skulle vi till badhuset och jag hade "glömt" ja jag hade väl glömt badbyxorna där förra gången vi var där. Och jag kom så sent ifrån maten att jag trodde inte jag skulle hinna dit. (det hann jag). Jag försöker "varje" dag att få mamma med på att jag skulle kunna få en bandspelare i julklapp. Men det, det är naturligtvis ömöjligt. (tyvärr). Men det är naturligtvis mycket som inte jag skriver ner här men det viktigaste skriver jag. Och på hemvägen från badhuset sedan så fick jag se en ny kalle Anka tidning med 100 sidor för 3 kr 50 öre. men det det ska sättas upp på önskelistan. Mormor hon tycker att "det är mycket som undomen begär nu för tiden". (Det tycker jag lite grand också. Men när jag ser gamla Kalle Anka tidningar och andra liknande sånt som Walt Disney har gjort så blir jag altdeles sjuk.

Jag går "nästan" jämt och tänker på vad som händer när man dör. Idag gjorde jag mycket som ibland kan göra att man skulle vilja vara död istället för levande.

Ons 21/11 1962 På morgonen vaknade jag och gick till skolan. I den hände inget särskilt.

Sedan klockan kvart över två skulle Matte (Mats) och jag leka. Åkerberg, som vi kallar honom, och jag had snökrig. Matta och jag skulle gå hem, jag till mormor alltså. Snöbolls kriget tog tid så jag trodde att Matta skulle hinna före mig till mormor. Det hann han inte.

Jag tänkte: Kanske hinner ja' med läxan (tio tal i räkning) nu men Matta kom ett par min senare. Då sa mormor: - Ni ska stanna kvar här å leka! — Nej, "röt" jag, som höll på med läxan. Mormor tog boken från mig jag blev så arg på henne att jag nästan skulle ha haft last att slå till henne. Jag ville ja hålla på med läxan, men mormor sa att det inte går att räkna när någon väntar på en. Det gör det väl inte heller men det ska jag göra i alla fall, läxan menar. Jag. Nå vi gick i alla fall sedan hem och "lekte". Och vi hade väldigt tråkigt. Sedan skulle jag göra läxan då Läsa engelska och hinna lite att skriva. innan det blev läggdags.

Torsd. 22/11 1962. På Torsdagen hände det inget förran efter skolan. Matta var med mig. (Nej nu börjar jag skriva med skrivstil i stället.) Och vi skulle på en demonstration där dom visade en maskin som hette Bomax. Den kunde knacka mala vispa skära och allt möjligt det var en fantastisk apparat. Mamma trodde då inte att sån där reklam kunde gå på henne. Men hon köpte i alla fall en. Och mormor till och med. De gjorde i ordning följande och vi fick smaka: Iskaffe Soppa mjölk

med ~~banansmak~~ Och en slags jos.

Fred 23/11 1962

Fonden här dagen har jag inget annat att säga än att jag läste slut 5:te brevet i engelska. Jag skyndade mig att läsa slut EXERCISE på 3 minuter. Sedan var jag röd som en tiollåda i ansiktet. Då fick jag en skiva för 17 kr som vanligt för att jag läst slut ett brev av dom 16. Skivan hette B moll konserten av Tjaxkotskx. (Jag kan långt långt ifrån stava till " -namnet.

Lörd. 24/11,

Köpte den här gröna-bläcks pannan för 75 öre och fick en krona till det. Sedan på kvällen tittade vi på tv.

Sön 25/11 1962

I Dag fick jag vara ungefär 0 glad. Det finns ingen bio tror jag. Och jag vet inte riktigt om jag inte kommer att bli mera och mera ledsen var efter som tiden går. (FYVÄRR) Nej nu är jag trött och frågar någon mig hur jag mår? —Dåtraligt.

Mån 26/11 1962

(Förlaga.)

HUR VÅGADE DE LANDA?

Några av er kanske inte känner till den här historien med de flygande "tefaten" eller med andra ord, skivplanen. Det var ju de som på stenåldern antagligen flög omkring över jorden och lite längre fram i forntiden har man hittat "anteckningar" om dessa. Folk trodde ju inte att det var andra människor utan någon mystisk stjärna eller Gud. Och på 1900-talet har flygare som suttit i jetplan sett mystiska cigarr-formade farkoster. Man trodde då att det var så kallade "marsianer" från mars alltså, som var passagerarna. Och så det här med skivplanen i forntiden, har man ju löst att det måste vara sådana här "flygande tefat". Varför och hur man har kunnat identifiera farkosterna med hjälp av skrifterna? -Ja det har man kunnat göra med hjälp av hur forntidsmänniskorna har beskrivit formen. Och man har kunnat mäta farter upp till 16000km/tim och mer. Och skivplanen kan accelerera oerhört. Detta VAR fantastiskt. Man konstaterade att skeppen inte var bemannade utan härstammade till ett bemannat moderskepp högra upp. Men nu, år 2304 är problemet löst. Jag ska berätta.

År 1997. En vårdag. Solsken ibland på dagen. Man har ännu inte löst gåtan med de mystiska farkosterna. Men en dag. En majdag som sagt. Vi hörde något som lät som en kastrull fylld med kokande vatten sänkte sig. Ja verkligen en mystisk farkost, skivplantyp, hade landat. Det var ljusblått. Liknade två djupa tallrikar vända mot varandra. Med urholkningen mot varandra alltså. Gräset hade svartnat lite. Allt var stilla. Men jag hade sett farkosten landa. Jag tryckte omedelbart på knappen som gör att personalen på rymdbasen Cap Kennedy tillkallas. En halv minut senare var jag inte ensam längre. Mina kamrater hade kommit och sett farkosten. En timma senare satt vi fortfarande spända i ett slags "gömställe" och stirrade på skivplanet. Men vi hade fått igång ett samtal nu. Någon trodde att det stod stilla bara för att få oss att våga gå dit. Men inte ska vi väl gå dit inte? Det behövde han inte ha svar på. Spänningen var oerhörd vi pratade lite med darrande röster. Till slut hörde någon steg. -Sch, sa han, och när alla hört stegen vips hade alla gömt sig bakom skrivbord med mera. Men det visade sig att det bara var överste Bird som kom. -Jag blev lite försenad, vad hände? -Titta ut på gräsmattan,sa jag. Det gjorde han och han blev tydligen förvånad för han blev "vild". En halvtimme senare hördes en röst. Mycket bra amerikanska:

Nu tellurier, har vi landat. Ni har verkat vara ett folk som behöver hjälp för att avskaffa krig och rasförtryck, medmera. Under alla år vi studerat ert folk och språk, har vi kommit underfund med att vi borde hjälpa er. Jordmän! Skulle ni vilja ha oss till hjälp. Förena er med oss? Vi skulle kunna hjälpa er att bygga hus snabbare. Hjälpa till med rymdforskningen. Göra bostäder på månen när denna planet är absolut överbefolkad. Vill ni ha hjälp av oss. Detta är ert tillfälle. Vi tänker inte ta er till fånga, som det står i vissa jordiska seriemagasin. Våga komma hit. Vi är 3000 år före er. Men vi tänker inte göra er illa. Vi har avskaffat krig på vår planet. Och nu vill vi hjälpa er med den saken. Skicka ut en man. Vi andas er luft i nödfall men vi skulle vara glada om mannen hade en av era rymddräkter med sig fast med lite koldioxid blandat. Vi kan ert språk som ni hör och nu väntar jag bara på att en av era män eller flera, kommer ut hit med rymddräkten. Slut.

-Det där du det där du. Ska vi våga? -Vi måste. Vi är väl intresserade. Vi vill ha bort vapen och krig vi med.Utrusta

det han ville ha och gå ut. Vi har vår chans att komma framåt här. Gör det som han ville. Det är order, så översten.
De lät utrusta det som den okände mannen sagt och tre beväpnade män gick ut. När de närmade sig sa mannen:
Jag sa att vi skulle hjälpa er att avskaffa krig och vapen. Varför tar du då med dig vapen. Släng dem annars kan vi ju inte hjälpa er när ni redan är på fel väg.
Det tre männen kastade vapnen och gick fram. Det märktes att de var nervösa ty de gick långsamt och var darriga och lite släpphänta. Nu var de framme vid farkosten. När de var ett par meter från skeppet hördes mannens röst ännu en gång:
Stå stilla där jordmän. Medan jag öppnar.
Och, ja, en lucka sprang upp. Och därinne var ljust som om minst ett tusen tända fotolampor var tända. De tre sa:
-Vill ni inte vara vänliga att släcka ljuset min öh herre. Vi jordmän är inte vana vid sådant ljus. Det släcktes och lite mindre ljus märktes. -Kom in här, hördes rösten.
De gick långsamt och nervöst in. Vi kan visst andas deras luft sa den ene av de tre jordmännen. De sa efteråt att de led en förfärlig spänning. Nå, nu fick de sitt livs överaskning.
De fick se en liten man med trekantigt ansikte som den bredaste delen av "trekanten" satt överst. Hudfärgen var grågul. Och de såg vänliga ut. Ögonen satt lite längre isär en våra.
Jordmännen blev först skrämda och fick inte fram ett ord.
Men en halvtimma senare hade de satt sig i ett nytillverkat rum som var en glasskiljevägg mitt i. På ena sidan satt fyra av männen från skeppet. Och på andra sidan Personalen. Tidningsmän och fotografer ville man inte ha.
Då skulle männens foton stå på första sidan i morgon, sa en av personalen.
Senare hade en uppfinnare bland Wuru-folket(som de heter) uppfunnit en apparat som ska bestråla dem så att strukturen i deras lungor ändras så att de kan andas jordens luft.
Två veckor senare när tidningar och teve alarmerats, stod det så här i en av våra tidningar:
Det mest fantastiska i hela världshistorien har inträffat. Ett S K I V P L A N har landat en bit utanför kontorsbyggnaden på Cap Kennedy. Man väntade andlöst i två timmar innan någon vågade sig ut. De har avlyssnat våra radiosändningar i åratal. De är något mindre än vi och.......
Ja detta var ett utdrag ur tidningen Daily Planet. Teve och radio och tidningar sänder oavbrutet nyheter om folket och tidningarna skriver förstås. Detta är sannerligen det mest fantastiska i världshistorien. Detta hände år 1997. Nu är det år 2304.
Och nu har dessa människor hjälpt oss kolossalt. Vi har ännu inte riktigt fått vapen och krig och rasförtrycket borta men det är på god väg. Dessa människor från planeten Wura som ligger två ljusår från jorden, har blivit ett slags Tellusmedborgare. Jag ska tala om att vi nu är cirka 2500 år före oss själva. (jag menar om inte Wuru-folket skulle ha kommit skulle vi ha varit 2500 år efter det vi nu är) Och så var denna fantastiska historia slut.

SLUT

Av Karl-Erik Tallmo den 1/12 1963.

§§

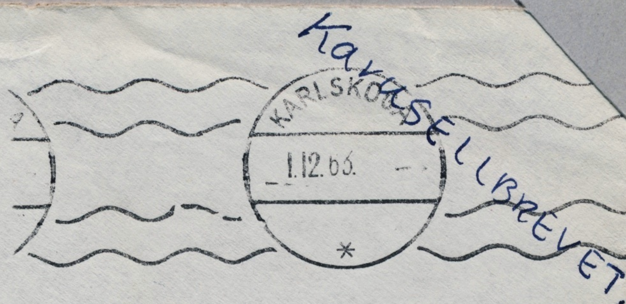
KARUSELLBREVET

(29/10 -65=Dagen när detta skrivs.)

Lördagen den 30 november 1963 på kvällen var det "Karusellen" i TV med Lennart Hyland. Den gången sa han att man skulle få skicka brev gratis, över hels Sverige nästa dag. (Sönd. 1/12 -63) Allt man behövde göra var att skriva "KARUSELLBREVET", uppe i högra hörnet av kuvertet, så skulle det gälla för ett vanligt frimärke.

Då tog vi och skrev några brev; Ett till Farmor i Stockholm, och ett skrev jag, adresserat till mig själv. Detta brev sitter här nedan:

Kommer det att bli något värt tro?

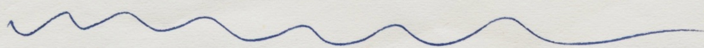
Karl-Erik Tallmo

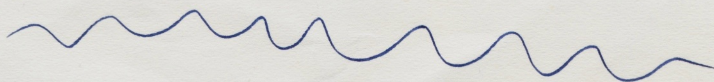
Bastugatan 8

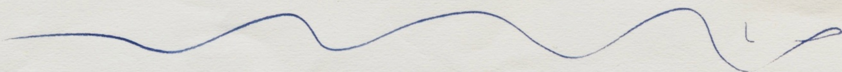
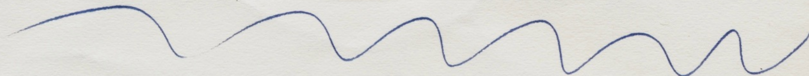
Karlskoga 1.

Hejsan! Karl-Erik.

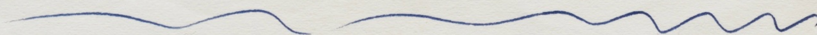
den 1/12 1963

Karlskoga den 1/12 1963.

Ännu ett "Karusellbrev" till farmor

Kära farmor!

Du har nog väntat på brev, men jag har inte tyckt att det har hänt något särskilt. Men nu när jag fick veta att man kan få skicka brev gratis idag. Det är ju Hyland som hittat på det. Och det är ju verkligt bra. Nu så tackar jag för ditt förra brev om jag inte gjort det. Du har väl hört om mordet på president Kennedy. Ja, det tycker jag är hemskt. Undrar hur det kommer att gå för Mrs. Kennedy och barnen nu. Vet du om att rymdbasen Cap Canaveral har döpts om till Cap Kennedy. Nu vill jag inte prata mera om den saken.

....

Idag har jag varit på bio. Chaplins Bästa, hette den. Den var mycket bra. Såg du på teve i lördags? Jag menar om du såg på RASMUS vid 7-tiden. Jag tycker att den där Rasmus och alla berättelserna som varit i teve är bra. Jag undrar om du gillar Helgonet, som brukar visas före Lilla Journalen varannan lördag. Du vet den där killen som alltid har någon bov efter sig. I början är det alltid att någon presenterar honom eller också gör han det själv. Och så fort namnet Simon Templar nämns så får Helgonet en gloria över huvudet du vet vem jag menar vad? Streckgubben är hans märke liksom. Jag har ritat av den där streckgubben här. Du vet väl vem jag menar? Det är en engelsk kriminalfilm. Vad gillar du dem filmserien? Jag vill gärna ha svar. Är det något teveprogram du vill ha bort? Nå, innan jag slutar tala om teveprogram vill jag tala om att jag gillar Helgonet d. v. s. Simon Templar väldigt mycket.

Vad vill du ha i julklapp? Skriv och tala om det. Jag önskar mig för det första: 1. En telefon som går att tala i. Finns på EPA 35 kr. 2. Ett så kallat Perry Mason:spel. Jag vet inte vad det kostar. Men jag tror att fabriken som gör spelet kallar sig "LEMECO". 3. Kalle Anka, jultidningen som kallas JULKUL för 3kr o. 65öre. 4. Jultidningen FANTOMEN för 3kr o. 45öre. 5. Något snask el. godis.

Nu vet du vad jag önskar mig i alla fall. Det är ju snart jul och jag vill veta vad jag ska köpa till mina vänner. Jag har hunnit färdigt Engelskan, men vi (mamma som hjälper mig) håller på

på med ett slags repetion. Och den är vi snart klara med skulle jag tro. I morgon har vi ledigt av någon anledning. Nu på Måndag alltså.

FARMOR! Jag vill fråga om en sak. Kommer du till oss i jul? Det måste du göra tycker jag. Det vore jätte-jätte-jätte-jätte-jätte-jätte-jätte-jätte-jätte-jätte-jätte-jätte-jättekul. Jo Vi menar att vi ska till Stockholm i jul. Och då tänkte mamma och pappa att du kunde du följa med oss när vi åker tillbaka. Så kunde vi hjälpa dig gå, om du har besvärligt med det. Då får du ju vara med om julklappsutdelningen och så där. Kom och följ med oss när vi åker hem från Stockholm sedan. Snälla du!

Nu är jag rädd för att jag måste sluta. Men jag ska tala om att pappa skriver till dig också nu. Många hälsningar från ditt barnbarn, vars namn är:

Karl-Erik Tallmo
....
Karl-Erik Tallmo

PS. Jo pappa ville att du skulle öppna hans brev varsamt så att det inte går sönder. Jag menar kuvertet får inte gå sönder för att sådant här med gratisbrev är väl sällsynt. Därför kanske pappa vill att inte kuvertet skall bli förstört. Andra kanske slänger sina kuvert. Och våra brev kanske blir värdefulla. Så därför öppna brevet varsamt. Pappas brev alltså! DS.

''

A N D R é S K A M P .

Westerdahls slott den tredje april, 1912.
André var en mycket fin man. Han ägde så mycket pengar att han kan bada i dem. Han äger nämligen tre kvarts miljon kronor. Som sagt är han mycket fin, han har betjänter, kokerskor m.m. Men hans sinne är ont.
En gång mördade han sir Tomas Chaerleson. Och han blev inte straffad, för ingen människa kom på honom. När han berövade sir Tomas från livet, stoppade han en blodig kniv(mordvapnet som André använt sig av) i högra fickan på den då sovande Dick Arthur. Arthur fick skulden och André gick fri. Detta vet jag men jag vågar inte säga det till någon. Då skulle jag väl nästan bli lynchad.
Så stod det i unge herr Tom Lyons dagbok. Alltså för igår. Ja ni förstår att det är jag som är Tom. Och jag skulle så hjärna vilja att farsan skulle åka fast. Det låter konstigt, att göra så mot sin far, men han skulle i alla fall få böta ett pårrtusenlappar i alla fall. Jag gillar inte farsan. Han har gått och verkat så mystisk på sista tiden. Han ganske har fått något mer brott på hjärnan. Förresten, hoppas att "Riddaren av Darkburg" kommer och sätter fast honom. Om jag kunde signalera till honom. Jo, det går. Hans tecken är ju tre eldar. Om jag smyger upp i natt och går upp på kullen, och tänder tre små eldar, så kanske riddaren ser dem.

OCH KLOCKAN TOLV PÅ NATTEN.

Jag smög upp och klädde på mig och smög ut med lite ved i en korg och några tändstickor. Och papper förstås. Nu var jag alltså på våg. Jag vet att det inte är min riktiga morsa och farsa. Det har jag hört att dom pratat om det. Det hörde jag mitt i natten när jag skulle på toaletten. Då smög jag ner för slottstrappan. De vet inte om att jag listat ut det. Morsan är i alla fall bra, men farsan. Nu var jag framme och började gå upp på kullen. Så där. Jag tände en eld. Den andra fick jag inte fyr på. Nu då. Nej. Åt vilket håll blåser det egentligen? Jo däråt. Jag ställde mig för vinden och strax tände det. Och nästa gick lätt.
Nu var jag på väg tillbaka. Jag fick akta mig så att jag inte hostade det minsta för den stora salen jag gick igenom förstärker ljudet. Oj kommer det någon. Jag märkte det först när jag var så nära att jag såg fötterna på honom. Det var pappa. Jag gömde mig kvickt bakom ett skåp i hallen. Han muttrade visst något om "ungjävul" och "tagit vägen". Aha, han letade efter mig. Då gällde det att smyga upp kvickt. Och det gjorde jag. Fortare än kvickt, låg jag i min säng igen. Plötsligt hörde jag tysta stöningar utanför fönstret. Och sedan steg. Någon var i rummet. Jag kröp ihop i sängen, så att mitt huvud var där midjan annars brukade vara. Men så hörde jag en välkänd röst. Det var min vän Riddaren som kommit redan. -Du kallade på mig, sa han. -Ja, det är min far som inte är min riktiga. Du förstår att en natt......... Och så berättade jag hela historien för honom och förklarade bevisen som inte var många. -Jaha, det verkar vara en riktig brottsling du har.till far, menade Riddaren med sin mask över ansiktet. -Lägg dig nu som vanligt så ska du få se.
Det gjorde jag och ett par minuter senare hörde jag klingande stål. Fäktades de. Nej så hårt menade jag inte. Pappa kan inte fäktas. Han förlorar. Jag kan omöjligt ligga här som vanligt. Nej det gjorde jag inte. Jag gick upp och klädde mig i en hast. Så gick jag ut i den stora salen på nedre botten. Där fäktades de för fullt. Riddaren gjorde ett skutt upp i soffan och slog till på pappas svärd. Han var visst duktigare än jag trodde. Nu tog riddaren och gjorde ett slag mot lampan som han missade. Men ljusen släckte han med ett fint slag. Nu tog han itu med lampan. Men dåkom André. Riddaren rusade upp på en balkong som sedan ledde till matsalen där stod han och avvaktade på att André skulle komma upp. Men det gjorde han inte. Han stod kvar mitt på golvet. Då slängde sig Riddaren av Darkburg i lampan, med det långa repet och landade bakom André. André vände sig genast om men Riddaren var snabbare och

ställde sig på mindre än en sekund bakom Andréigen. Men André tog ett bakslag med svärdet och träffade armen på Riddaren. Riddaren tog då tag i armen på André, och Riddaren tog sin hand och bredde ut den till ett "fat". Sedan slog han till på muskeln med sin hands sida. André tappade då sitt svärd och det hela övergick till slagsmål. Allt detta gick till på två sekunder kan jag tro. Jag stod bara och såg på. Jag var faktiskt gastkramad av skräck själv. Mamma som kommit ut av allt oväsen fick till sin förfäran se vad som stod på. Jag ropade till Riddaren att jag inte menade riktigt så. Pappa sa: -"Jaså var det du som ligger bakom det här. Jag ska...
-Det ska du inte alls,sa Riddaren och satte krokhen för farsan. Han snubblade rätt över ett svärd som han tappat. Omärkligt tog han det och var sekunden efter på benen igen. Men Riddaren var snabb och tog sitt svärd också. Och så hade det börjat igen. Pappa duckade för ett slag med det vassa svärdet. Riddaren kämpade. Pappa fick in honom i ett hörn. Riddaren duckade för ett snärtigt slag som hannars skulle träffat. Och fortare än blixten var Riddaren "utålad" ur hörnet. Men André fick in en träff på Riddarens haka som genast började blöda. Riddaren började vackla. André stod på den stora röda mattan och skulle just ge Riddaren nådaslaget med svärdet. Då såg jag min chans att rädda Riddaren av Darkburg. Jag hoppade ner från balkongen som inte satt högt upp i salen. Jag ställde mig bakom pappa och drog i mattan. Han snubblade och fick svärdet i sig. -Hörde du inte att jag sa att du skulle stanna. Nu är han död, sa Riddaren och kände på pulsen. -Riddaren! -Ja. -Jö, sa jag, du har inte hittat mina föräldrar än i ditt murekatalog. -Jo, det var det jag trodde du ville höra när jag såg eldarna. Så därför kom jag för att berätta, men jag fick ju nästan inte en syl i vädret då. Men faktiskt jag har hittat honom. -Hurra du är underbar käre Riddare. Hur fick du tag i dem? Hur ser de ut? Var är de? Svara. Var hittade du dem? -Lugn käre son. -V-vad sa du? Menar du att... -Ja det är jag som är din far. -Nejmen, är det du. Hurra.

Och glädjen fortsatte. Han berättade att han en gång som min far blev bortförd till tyskland.-Och då lyckades jag komma undan med livet i behåll.Men jag tappade minnet av ett fruktansvärt slag. När jag vaknade och då fick jag reda på av några kamrater på lägret att jag blivit tillslagen. Men jag visste inte om att du fanns. Därför att jag tappat minnet, förklarade Riddaren. -Men vad var det för läger du talade om? Hade du inte kommit fri kanske? -Jo, men det här lägret var ett som vi slagit upp på vägen hem. -Jaså. Men kan du säga var mamma är? Fort! -H-hon ä-är.....-Död, fyllde jag i oroligt? -N-nej men det finns chans till att hon dör. -Hur så? -Hon har blivit skuten. I huvudet. Kom vi rider till sjukhuset. Det gjorde vi. Hon levde. Läkarna hade lyckats. Men hon var tvungen att stanna på sjukhuset. -En enda lycklig familj, menade jag. -Ja och när saken kom till närmare utredning visade det sig att din "mamma" var medbrottsling. De dömdes till 6 års fängelse för André och 4 och ½ år för Ulrika, berättade pappa (Riddaren). -Och vet du, fortsatte han, du heter inte Tom Lyons utan Bill Lancy. -Och, förresten vi går in och sätter oss i min lya. Och så red vi dit. Det var ett litet rum under jorden. Där talade han om att hans hemliga identitet var Dick Lancy och att mamma heter Mariann Lancy.

En månad senare...

-Ja då är vi samlade då hela familjen Lancy, sa pappa alias Riddaren. -Får jag vara din medhjälpare, undrade jag. -Visst, men då måste du gå igenom särskild träning. Och så är det bäst du skaffar ett skyddsnamn. Ja förresten du kan kalla dig för... för Blixten. Och så blir ditt skyddsnamn Bill Lancy, din hemliga identitet. Men du får absolut inte avslöja min, förklarade pappa allvarligt. -Nejdå, pappa.

Och så började min träning.Mamma: -"Nu är du snart färdig. Jag är pappas medhjälpare fast i det fördolda, också. -Finfint, så jag. Det var mångsidig träning. Från små gymnastikövningar till brottning, boxning och fäktningsövningar. En enda hel och lycklig familj, vi!

av Karl-Erik Tallmo 2/12 1963. S L U T

A T O M V Ä R L D S P A R A D I S E T .

Av Karl-Erik Tallmo den 3/12 1963.

Nu har den framstående professorn Mai-Seko varit framme med en ny uppfinning igen. Han har gjort en förminskningsmaskin. Den person (även döda ting) som ställer sig under och låter sig bestrålas blir mindre och mindre. Den förstorar också. Men bara saker som den redan förminskat. Och i så fall bara tills den får naturlig storlek igen. Han har beslutat att förminska mig och han själv så att vi blir mindre än atomer. Vi ska nämligen bosätta oss för en vecka på en elektron. Ja, ni kanske inte vet hur en atom i huvudsak är uppbyggd. Jo ser ni, om vi börjar med atomkärnan. Den består av neutroner och protoner. Och den sitter i mitten av atomen. Runt kärnan susar elektroner. Detta tycker jag kan liknas vid ett solsystem. Solen i mitten och planeterna som susar runt. Nu ska vi alltså bosätta oss på en elektron, för c:a en vecka.

-Tag plats i stolarna under maskinen, beordrade Mai-Seko. Det gjorde vi. När professorn knäppt på, började vi långsamt krympa. Det kändes inget konstigt alls. Det var bara kul. Nu var vi så små att vi var tvugna att lämna kvar våra pengar. Det var det ingen som tänkt på. Strålarna verkar nämligen inte på dem. Professorn hade innan vi börjat krympa, sagt till några vänner att förstora oss efter en jordvecka. Nu var vi inte mer än en centimeter långa ungefär. Det sa en av vännerna. Nu såg vi tydligt stygnen i stolen vi suttit i. Stolen är nämligen blyfordrad så strålarna verkar inte på dem. Nu var vi mindre än styngnen, rapporterade en av de andra vetenskapsmännen med en röst som för oss tycktes spränga öronen. -Nu ser ni snart elektronerna sa en. -Nu ser vi er inte längre sa en annan. Nu antar jag att vi är som en Ångström. Plötsligt domnade jag av. När jag kom till medvetande igen låg jag på en kulle. Jag märkte att Mai-Seko satt bredvid. -Var är vi någonstans, undrade jag? -På elektronen. Och det verkar faktiskt som om vi kommit till själva paradiset. Titta!

Och verkligen. När jag såg ner på marken, från kullen, såg jag en stor stor trädgård liksom. En massa träd: Äppelträd, päron-, apelsin, och fikonträd. De var planterade lite hur som helst, om de nu var planterade. Och så på en gräsmatta. Fåglar av olika storlekar fanns här. Och rådjur och andra vackra saker. Nu fattas bara Adam och Eva, sa professorn gemytligt. -Då kan ju du vara Eva då, tyckte jag. -Äsch, kom nu så tittar vi oss omkring. -Tror du det finns människor här? -Fråga inte mig. -Men tänk om det finns vidunder och farliga djur. -Äh, låt inte fantasin skena... Ett stort djur kom fram bland bladen på en buske. Det liknade en mus. Fast inte på storleken. "Musen" var en meter lång, från marken till ryggen, när den stod på alla fyra. -V-vad tänkte du säga? Undrade jag förvånad. -I-inget särskilt. -Tänk om det finns kattor också. Hu stora är de i så fall?

-Du har rätt, kan det vara en planet som har alla stora. Människor och ....MÄNNISKOR. Hur stora här de då?
-Stora. Knappast. Har du glömt att vi är förminskade.
-Nejdå, men de är ändå stora. För oss alltså. -Det är klart. Men tänk om vi skulle ta och...............
- Vad nu då vi börjar visst bli stora. Men vad långsamt det går. Men jag tycker att veckan har gått lite väl fort. Tyckte jag.
Nu är vi ungefär två millimeter långa, trodde professorn.
-Hallå skrek jag allt vad jag orkade. Det var väl ingen vecka heller.
-Vad säger ni små gullungar, sa en av vetenskapsmännen retsamt.
-Det har väl inte gått en vecka än. Tio minuter kanske. -Vi hör inte, fortsatte mannen med en röst som åskan. (Tyckte vi väl därför att vi var så små) Nu var vi omkring tre centimeter beräknade jag.
?Vad nu då? Maskinen strejkar, hojtade en. Vi får er inte större.
PANG! Ett skott ljöd. Kulan träffade rått på ett viktigt rör på maskinen. -Ta fast honom sa en polisman som hade order att vakta maskinen. Skottet kom från fönstret och polisen rusade ut fönstervägen. Jag skrek allt vad jag orkade: -Jag kände igen honom, sa jag med det hårdaste jag orkade. Det var Jerry Danish. Han svor att hämnas på mig en gång i tiden när jag burade in honom. Jag var polis då. Mannen tog mig och satte mig framför sitt öra. Och jag var tvungen att upprepa samma mening. Han nickade förstående som om han hade varit jag själv. En annan kom med mikrofoner till professorn som också blivit utsatt för sabotaget. -Prata här, sa mannen viskande och pekade på mikrofonen.Han visste tydligen att det var risk för att våra trumhinnor att spricka. Jag pratade på: -Vad är det som hänt egentligen, undrade jag och blev nästan rädd för min egen röst som blivit så oerhörd. De hade tydligen kopplat mikrofonen till en förstärkare.
-Det var väl ingen vecka det där heller, fortsatte professorn.
-Vi vet, svarade vetenskapsmannen viskande. Det var någon som smet här utanför. Och vi förstod att det rörde sig om sabotageförsök. Därför beslöt vi att göra er vanliga igen innan er fiende här utanför någonstans han göra något. Men tydligen hade någon redan gjort något med maskinen för den strejkade ju innan kulan kom. Det kanske inte banditen heller visste, förklarade mannen fortfarande viskande.

En dag senare höll man på att reparera maskinen. Men då kom en ny kula men den missade. Men den gången lyckades polisen gripa honom. Professorn och jag hade fått ligga i "docksängar" över natten. Och nu när den där Jerry blivit gripen ärkände han. Maskinen blev efter några timmar någotsånär användbar, och vi placerades under den. Den fungerade och vi växte men det gick långsamt. Det dröjde en hel halvtimma innan vi blivit av normal storlek igen.

TRE ÅR SENARE..................

Nu har många blivit förminskade som jag och pr. Mai-Seko. Det visade sig att det fanns stora människor där också. (I förhållande till elektr)

Av KE den 14 Dec. 1963

En gång rymde en 5-årig flicka
hemifrån. Hon var olycklig. Hon bara sprang
och sprang. Några kakor hade hon inte tagit
med, för äventyrets skull. Nu nådde hon granskog-
skogsbrynet. Det var blandat löv- och granskog.
Det var rätt glest, men ju längre in hon
kom, desto mörkare blev det. Här hade
nästan granen brett ut sig över hela
området. Hon satte sig på en sten och grät.
Hon undrar varför hon rymde. Varför?
Ingen vet. Hon bara sprang väg från
hemmet en onsdagsmorgon. När hon
suttit en stund på stenen kastade hon
sig ner i en snödriva. Så småningom bör-
jade hon skaka av köld. Denne blev
blåbusen. Hon började klokligt tycka att det
blev varmare. Hon reste sig upp. Hon
såg en gammal gubbe komma en stig sakta
långt mot henne. Hans ögon hade
ett bråk blickan, sorg och
ängsligt uttryck. Hans gång var haltande. Han
gick sakta framåt. En liten skiza
rokke gubben så. Han var
krokryggig. En sammet borstoid hade
hatt han av huvudet.
Nu så var han framme
väd blickan som
först gått fram
till stigen.
– Vem är du?

– undrade gubben vänligt, och drog
ett bloss på pipan.
– J-jag heter Kristina, svarade
hon lite darrande.
– Du verkar vara ledsen. ?
Mannen satte sig på en
sten och drog ännu
ett bloss på pipan.
– Jag har rymt, sade
hon kort.
– Det var ju fult
gjort. Vad gjorde
du det för?
– J-jag vet
inte

– det var bara [illegible] mig
– Jaja!... som [illegible] gubben, sånt
– Jaja, [illegible] du tror då?
händer. [illegible] och är bara [illegible] Alla tycker
– Men, [illegible] gubbe. Jag vet inte!
– Åh, jag är [illegible] kanske. Det också!
gammal, jag är bra kanske är [illegible] säger inte!
Jag [illegible] du farbror. Det [illegible]
– Det är [illegible] det är mycket i världen!
det är sådant [illegible]
– Jaja, [illegible] Var bor du då?
underligt [illegible]

Av KE den 14 Dec. 1963

– Bor? Jag vet ink bor? jäg säg menar!
– Nå du får väl bätja med mig en
stund
– Jamen då! var bor barbror då?
– Jag ba en bit längre bort där. Och
förresten kalla mig inte barbror, säg
→Konstig i knoppen→ istället!

– Men så kan väl bar-bror inte heta?
– Jojo, alla jag mött på min väg genom
livet säger: Där är en gammal luffare! Jag
har hört att han är en gammal gruvarbetare!
Han verka lite konstig i knoppen.
– Jamen, det låter ju så konstigt. Alltså det.
– Åsch så konstig i knoppen du! Eller Knas-
Kalle som jag hette som pöjk.
– Åh, sa blickar förbluffad. Ni kanske är från
dalarna?
– Dal... Nejdu jag är från min mors mormors
mors härstamning!
– Jaså, men det är ju självklart? – Visst bör dig så!
– Men tänk dig bara! Min mors mormors mor.
Sätt dig in i det! Mina mor först! En riktig ängel!
Sådana finns inte nu för tiden! Nu lever bara dumt
folk. Sådana som jag! Konstiga i knoppen, heter det
visst nu för tiden.
– Nej säg inte så! Farbror tycker jag om!
– Jaså! Du jag ska säga dig! Du är den enda
jag träffat på 72 års tid, som är snäll och
rar! Och vacker!
– Öh, hum. 72 år sa du Kalle? Hur gammal är du då?

Av KE den 14 Dec 1963

ja så jag kan väl inte vara yngre än 87 år nu!

— Oj då! Då är ju farbror gammal. Vill du inte vila lite nu?

— Vila? Jag är väl tok. Min mor sa alltid: Ge aldrig upp! Är man död så lever ändå hjärtat. Du ser att det är den goa viljan som gör det.

— Jaså men jag vill säga att farbror verkar väldans snäll!

— Jaja. Du är en vänlig själ. Nu går vi in!

Och hon hade inte märkt att hon kom in i ett rum om inte Kitto hade sagt det. Hon var så försjunken i tankarna att hon inte märkte att hon kommit till ett hus! När de satt sig hos gubben med hotte! Hon haltade till och jämsade sig!

— Vad är det, undrad flickan.

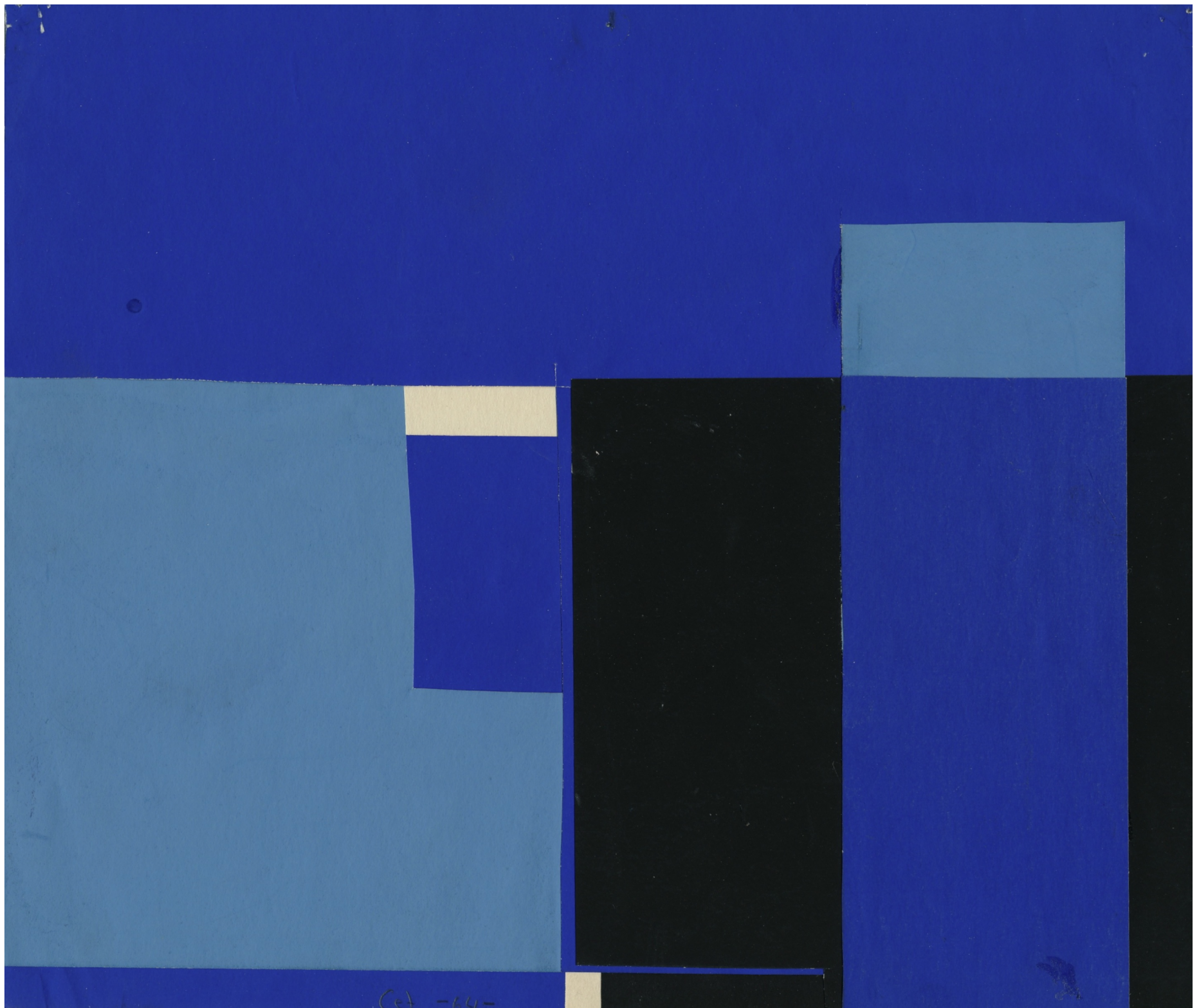
— Borbon borbon borbon jag är dömd. Gud välsigne dig!

— Nej nej! ekset hon!

Men men. Hon var död.

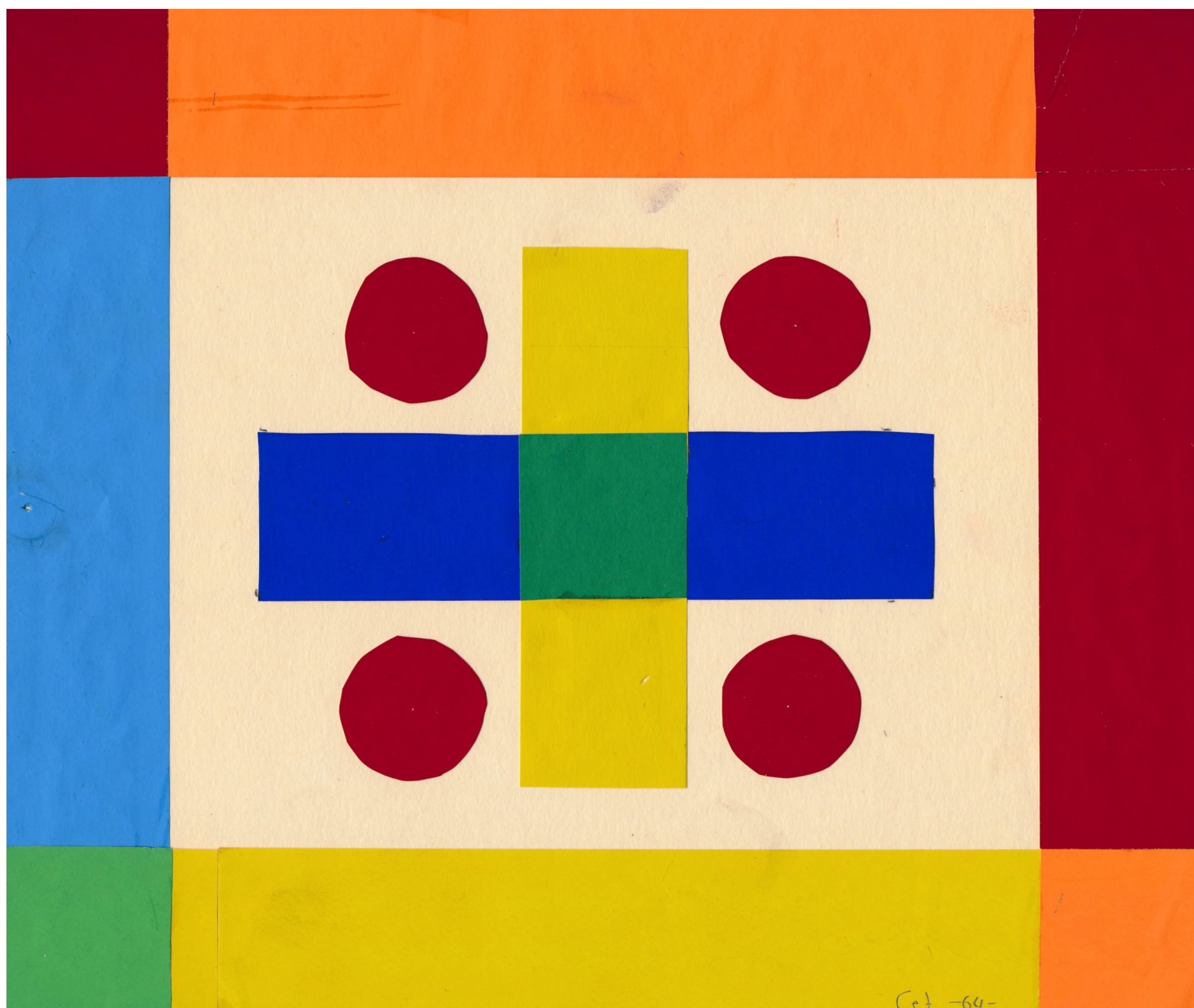
Hon sprang förbarad ut ~~och smuttade~~

Plötsligt smuttade hon på en rot och bollte! Hon rörde sig inte! Hon tyckte sig dromma en dröm! Hon hörde en orgel spelande en psalm. Och så vågan kör. En vänlig röst sa: Jaså du är kommen också! Jag är »[illegible] i knoppen». Välkommen till himmelriket du den enda!

Denna och bilderna på följande två sidor är gjorda 1964, med gummerade färgblad som klipptes till, fuktades och klistrades fast. Formatet är nära A4. /KET 2025.

Cet
-64-

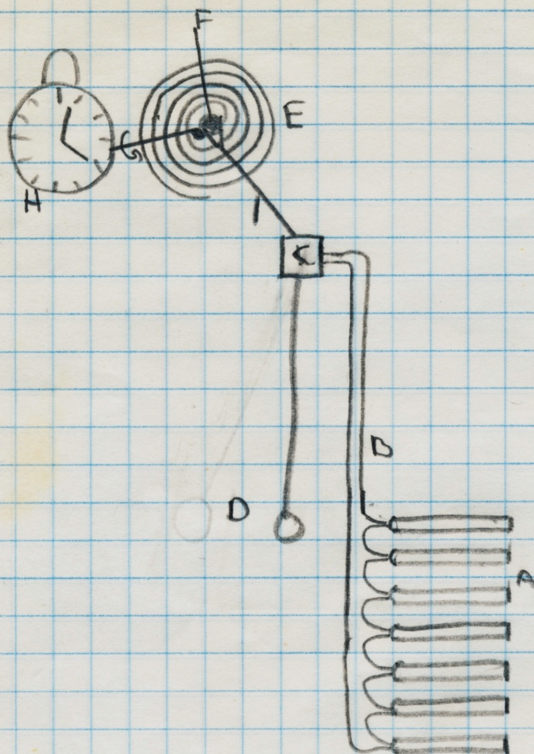

-64-

Från 1964.

Från 1964.

SKALA 1:8.

A = Barometerdosor
B = Kraftledningar (B)
C = Utjämningsdosa.
D = Lod till C.
E = Fjäder
F = Mottagningsdosa för kraften fr. A.
G = Överföringsstav för kraften fr. E.
H = Urverket för öv.
I = Överf. till fjädern.

Klockan drivs av luft-trycket. De sju barometerdosorna A utvidgar sig av det omväxlande trycket och en kraft bildas. Kraften vidare befordras genom B och går in i kraft-utjämnardosan C som med hjälp av D utjämnar kraften, så att den inte blir "ryckig". Sedan via I fortsätter kraften till E och vidare via G till H. Klockan går.

Behöver oljas vart 4:de år, annars inget annat.

Kanske 1964
(el. 1965)

Cet 9/4-64-

OBS! TILL DEN SOM HITTAR DETTA!

(Jag är född 15/7 1953.)

Jag är Karl-Erik Tallmo, 11½ år, 6 klassist. Klockan är 19.37 Måndagen den 23 november 1964. Varför jag skriver detta? Jo därför att jag tyckte att det skulle vara roligt (kanske) för en ev. "upphittare" av lappen. Men det är väl en sådan dan idé jag fått.

Den som hittar detta! Om Ni hittat denna lapp i en sådan tid att Ni tror att jag fortfarande lever. Försök få kontakt med mig. Det skulle vara mycket roligt.

Högaktningsfullt

Karl-Erik Tallmo

Trol. 1965.

trol. 1965 (1966?)

Vanliga sjukdomar hos personer som är det.

Dubbelverkande levervirusiom.

Yttrar sig genom att den sjuke får den känslan av att levern och hjärtat försöker dansa rumba med varandra samt att kroppstemperaturen höjer och sänker sig ungefär som en meteriolog med ryggskott i högra frambebet.

Smaklöksdisurbation.

Yttrar sig så att när man äter ett stekt ägg smakar det som kokt och äter man ett kokt så smakar det som det kokta fläsket som brukar vara stekt i stället för grillat av den anledningen att det vill slippa vara kokt.

Psykisk medicinlexikonsjuka.

Yttrar sig så att man t. ex. efter att ha läst i ett medicinlexikon, tror sig vara ett sjukhus, dvs. ha alla sjukdomar som finns utom vatten i knäna. Den sista yttringen kan uppkomma efter att ha läst JKJ:s bok 3 män i 1 båt. Man kan också studera skelettet hos en människa noggrant och titta efter vad smala alla ben är i kroppen och hur de kan hålla. Efter det hoppar man ner från en stol eller springer lite och känner den kusliga känslan av att vara rädd för att benen skall gå av vid denna påfrestning.

Personlighetsklyvning i en del.

Man tror sig vara en annan person som i sin tur tror sig vara den man i verkligheten är, och försöker på så sätt vara en tredje person istället. Man blir då omedvetet sig själv i tron att man är en annan.

Papyrus Bibliotekus Momentus.

Denna gamla klassiska sjukdom som yttrar sig genom att man smakar på alla böcker man får syn på. Särskilt i augusti brukar halvfranska band vara poppis bland pyromaner som badar i handfatet hemma i sitt lilla hem, hemma.

Man botar denna sjukdom genom att taga en stycken MAD-bok och mala den i så fina spån som möjligt. Blanda sedan denna med ett halft äpple som är mosat och en tesked ättika. Rör om ordentligt och ha slutligen i litet senap. Låt personen i fråga äta denna gudavara samt se om han blir frisk. Hittills har ingen blivit det men om så ring till oss. Vårt telefånnummer är numer ett annat nummer så numer är numret 7411 numer. Det är ingen som fått sjukdomen heller så det kan ju gå på ett ut.

<u>Tandagnisslan.</u>

Man botar denna domsjuk genom att inmundiga en stycken tulo men av det får man olut, en sjukdom fron Norra Sydliga udden på nordpolen, som botas genom ett glas samarin som i sin tur ger upphov till tandagnisslan som man botar med en stycken tulo.........Med andra ord en obotlig sjukdom.

Dom förutnämnda sjukdomarna botas genom att man försöker få den sjukdom som heter Papyrus Bibliotekus Momentus.

UG/R

TJÄNSTE

Kungl. Skolöverstyrelsen

Fack

Stockholm 8

Skolsköterskan

Sigrid Tallmo

Bastugatan 8

<u>KARLSKOGA</u>

Vi har härmed en inbjudan att framföra. En stor kongress skall komma att bli Den 4/11 - 6/11. Vi kommer att behandla bland annat de problem beträffande polioympningsarbetet som ni framhållit för oss.

Högaktningsfullt

G. Rohde

G. Rohde

Arbl. 1965

UG/R 63

RKAG

KARLSKOGA FLISTELFÖRENING

27.10.65.

Fru Elna Lindström,
Frödingsvägen 14 c,
Karlskoga 3.

Med anledning av den något sjunkande dylputationsskatten, ha vi härmed nöjet att méddela Er, att nästa års kontributionsutskott, erhåller Ni redan den 12 januari, istället som förut om åren, den 24.
Några små ändringar i rekformuläret har vidtagits. Eftersom det kommit till vår kännedom att våra ärade kunder ha anmärkt på dessa, på våra kontor runtom istaden. Vi vill därför, redan nu, tillkännage att vårt utskott har fått den nya A B C-placeringen på vår esselte-lista.
Det vi vill komma fram till är då i första hand att öka trivseln i våra affärer, samt att det skall bli ett trevligt medlemskap.

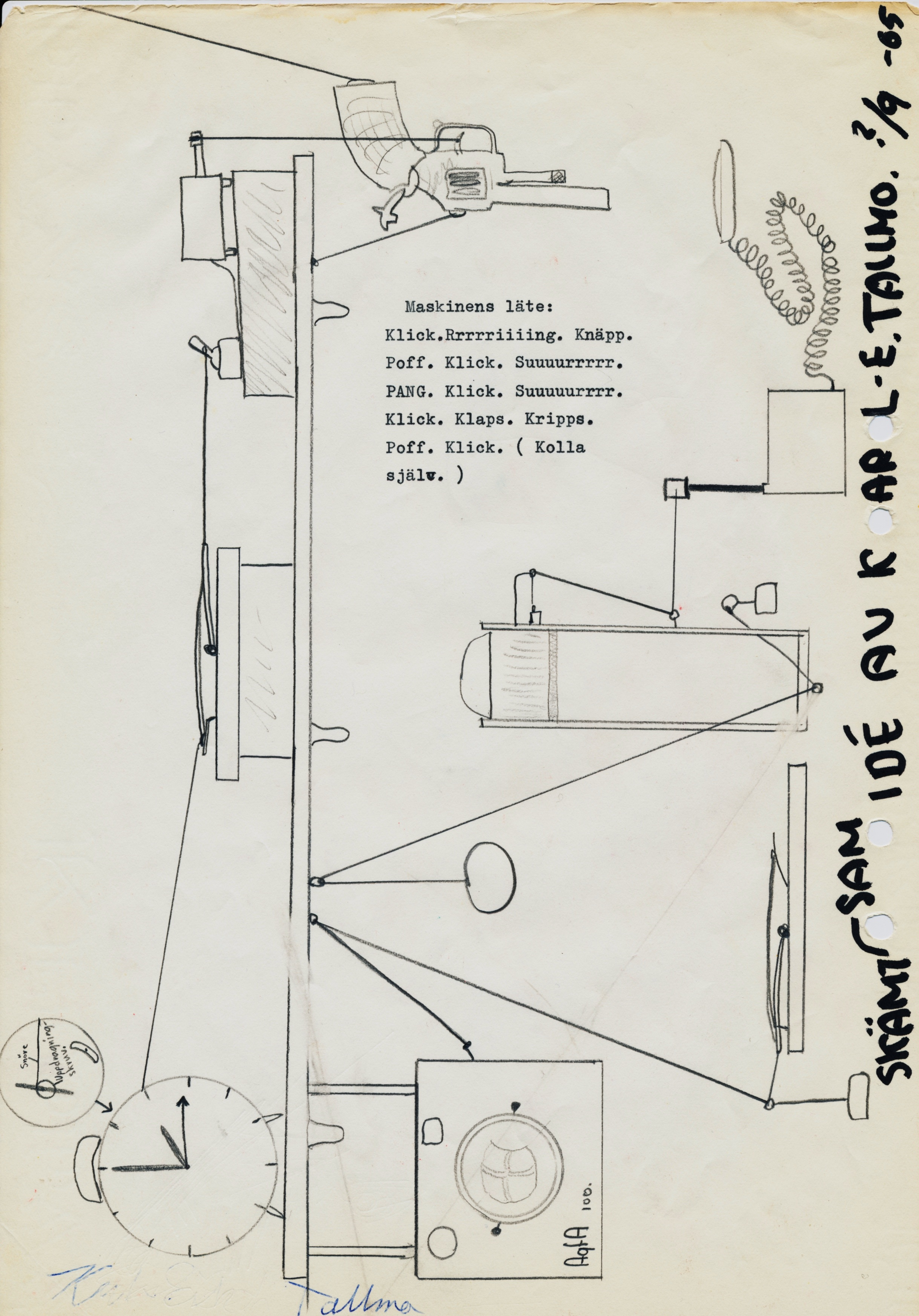
Med vänlig hälsning

Teodor Nyström

Teodor Nyström/sekreterare.

(Detta brev skrevs på skoj av
Karl-Erik Tallmo till E. Lindström)

Bilaga: Fyra hål.

Maskinens läte:
Klick.Rrrrriiiing. Knäpp.
Poff. Klick. Suuuurrrrr.
PANG. Klick. Suuuuurrrr.
Klick. Klaps. Kripps.
Poff. Klick. (Kolla
själv.)
SKÄMTSAM IDÉ AV KARL-E. TALLMO. 2/9 -05
Snöre
Uppdragnings-skruv
AGFA 100.

13/9 -65

VAD HAR HÄNT? HJÄLP!

Jag tänker ta livet av mig. Varför? Jo jag berättar väl från början: Det började en dag då jag skulle gå och handla lite åt mamma. Det var hur bra som helst, men när jag kom in på tomten och öppnat köksdörren så uppförde mamma sig så konstigt. Hon tycktes inte känna igen mig. Hon hade ett stelt ansiktsuttryck när hon frågade vem jag var och hur jag vågade kliva in sådär. Jag trodde först att det var ett skämt, men det verkade ändå lite skumt, för hon brukar alldrig skämta på det sättet. Först sa jag åt henne att sluta skoja, och så gick jag fram till bakbänken. Så kände jag en hand på axeln. Den tog tag i mej och vred mig runt. -Vem är du som kliver in på det här sättet? Hörde jag henne säga. Jag började känna mig knäsvag. Jag darrade lite och kunde först inte säga något, men till sist fick jag fram: Men känner du inte igen mig, mamma? Det är ju jag. Eller vad har..... Hon avbröt mig med att säga: -Hör du inte vad jag säger pojke. Jag är inte din mamma. Gå hem med dig nu. -Jamen jag bor ju här, och där är potatisen du bad mej köpa, minns du inte det? Hon svarade bara: -Du svamlar.Du kan inte bo här när vi inte känner igen dig. - Jamen, sedan kom tårarna, jamen har ni inget barn då? - Jo-odå, äntligen kanske jag kan övertyga dig om att jag talar sant, ERIKA!!! Jag hörde ett ja däruppifrån. Sedan fortsatte... mamma: Kom ner jag vill tala med dig! Efter några sekunder kom hon ner. En flicka. Jösses, jag kände mig alldeles immig på ögonen och benen var som gelé. Sedan frågade hon, den är, den där som kom ner alltså,vem jag var. Det var det värsta jag kände att jag inte kunde stå längre. Jag skönk ner på en köksstol. En köksstol som jag hade suttit i så många hundra gånger förut....tror jag. Mamma eller vem det nu var som var skådespelare i denna ohygglika tragedi eller vad man nu ska kalla det för, förklarade vad jag sagt och gjort. Då skrattade flickan och sa att hon kunde visa mig hennes rum. Motvilligt drogs jag uppför en trappa,av osynliga händer. Uppför en trappa som jag sprungit upp och ner i hundratals gånger.....tror jag. När vi kom upp var rummet sig likt. Mitt rum......tror jag. Möbleringen var lika. Bara det att det var några smådetaljer som ändrade sig. Väggarna var fulla med Beatles, Rolling Stones osv. På byrån stod flaskor och sånt som väl skulle vara make-up. Detta var den absoluta botten. På det lilla röda bordet vid sängen stod en transistorradio, min radio......tror jag. I bokhyllan stod mina böcker.......tror jag. Jag stod som förstenad ett tag. Min underläpp började skälva. Till sist stod jag inte ut längre. Jag sprang nerför trappan och ut ropande: Nej det kan inte vara sant, nej det får inte! När jag kom ut och funderat en timme ungefär beslöt jag mig.

Jag tar livet av mig.

Ja det var historien. Så nu förstår ni. Nu ska det ske. Ajöss.

Det var ganska fantastiskt i alla fall. När jag vaknade efter mardrömmen. Mamma kom och väckte mig. Inte den där fjompiga grejen i drömmen. Nej då, min mamma. Jag sa då hon väckte mig och jag såg vem det var: Nej, nej, kom inte! Stick! Men till slut fattade jag verkligheten. Bå bordet stod radion. Min radio. I bokhyllan stod mina böcker. Jag var i mitt rum. MITT. MITT? Allt var mitt. Åh vilken underbar känsla. Allt var bra igen. Fantastiskt.

Men jag har inte hämtat mig än.

c SLUT.

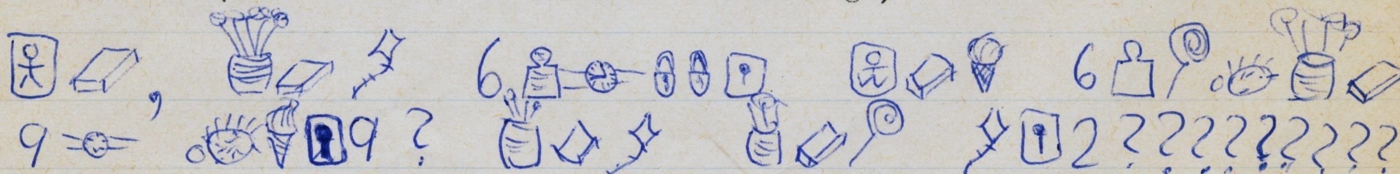
13/9 -65.

ETT MEDDELANDE

OBS. Detta meddelande är hemligt.Ingen utomstående får läsa detta. Därför ber jag er alla duperade etymologiska ganymeder, att inte låta bli att inte läsa det som inte står skrivet här. Dvs jag vill iinte att.. mja hum hum.. det får ni tänka er själva.OBS.

Alltså om man verkligenttänker sig in i det här meddelandet, va? Då är det ganska fantastiskt. Alltså, tänka sig att sitta här. Och sitta här och skriva ett sådant här hemligt meddelande. Det är allt en ganska konstig känsla detta. Och tänk vad hemskt det är egentligen. Ja, skratta inte nu, utan hör på vad jag säger. Tänk er riktigt djupt in i det. Vid första påtänkandet tyckte ni nog att det verkade lite ding, men när ni nu verkligen går djupare i denna verkligt intressanta diskussion, så märker ni, att det verkligen finns ett visst belägg för mina tankar. Detta med att det är lite kusligt och ruskigt, alltså. Tänka sig att sitta här, ord efter ord, bokstav efter bokstav, och sitta som fastklistrad vid en stol, och skriva eller rättare sagt, hamra in, stora hemska kusliga svarta bokstäver. Dessa stora svarta bokstäver klamrar sig fast vid det stackars papperet. Ja, jag sa att ni inte skulle skratta. Det är verkligt allvarliga saker det här. Tänk bara på den utrikespolitiska situationen. Det är inte att skaratta åt. Detta lidelsefulla papper. Tänk, en gång stod det ett praktfullt träd i nån skog. Sedan kom det en grym varelse som har rätt att leva, men det hade tydligen inte trädet. Där kommer en grym varelse, och hugger ner detta stackars vackra träd. Ett av naturens underverk. Där kommer denna grymheten ooh förstör naturens fina verk. Tänk om ni själv hade blivit avhuggen vid smalbenen av en kall hård välslipad skarp yxa, då hade ni nog inte skrattat. Sedan har denna lidandets trädstam flottats ner i iskallt, jag sa i-s-k-a-l-l-t, vatten. Sedan kom det till en pappersfabrik och genomgick många plågosamma behandlingar. Bl. a. klyvs det, klyvs, stackars träd. Tänk om det vari t ni. Sedan skivas det ut och så vid. Till slut är det ett stackars ihopklämt papper mellan tonvis av andra lika mycket lidande papper. När det väl fått andraum, jag menar andrum, på en söt liten he mtrevlig hylla på nåt ställe som man säljer på. Då, då rycks det bort ur sina för en gångs skull lugna funderingar om var det fina trädet tagit vägen, då rycks det bort, av två grymma händer från ett affärsbiträde som säljer detta från början stora underverk av vår kära moder natur, till någon pamp som vill ha papper att skriva på. Till slut har då papperet hamnat hos någon varelse som är grym nog att misshandla det stackars papperet. Och det samma gäller detta papper som en gång tillhört min morfader. Detsamma gäller detta papper och alla andra papper i världen. Nu sitter det här stackars papperet här, fastklämt i en skrivmaskinsvals och hamras och hamras av mig. Där i valsen får det massvis med kletiga bokstäver på sig. (Ta nu och läs om allt det jag skrivit och tänk er in i det utan att skratta) Ja, nu har jag skrivit några få rader om detta meddelande som jag nu skall be att få pina papperet med. Förlåt kära ppapper men det är min plikt, och min plikt måste göras även om andra pliktiga plikter också förpliktigar.

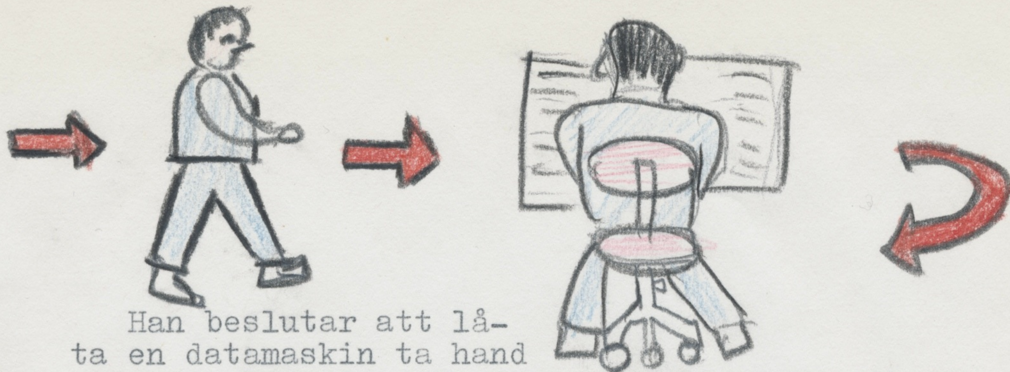
Till verket: (Inte av moder natur men av "Moder Mig")

PS. Och nu kommer jag snart att slå hål i det stackars papperet och sedan fängsla det med bojor. DVS med en ringpärm. SNYFT DS.

26/10 -65)

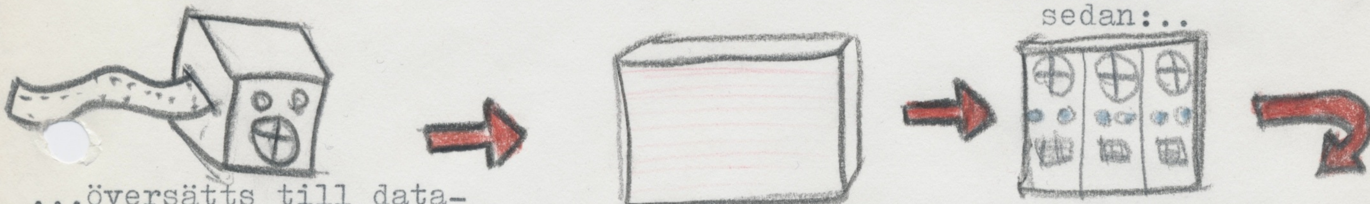
Problemlösning med datamaskin.

En man har ett problem..

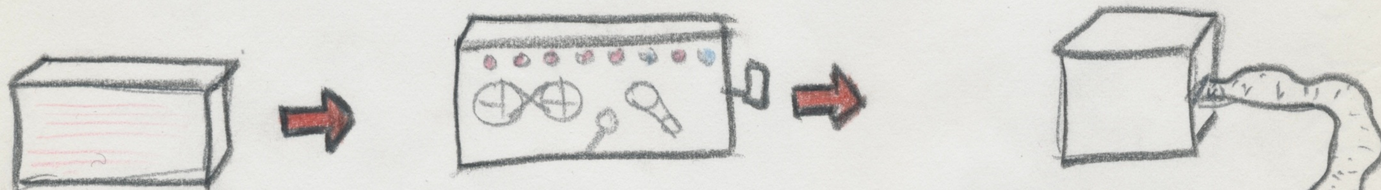
Han beslutar att låta en datamaskin ta hand om det. Han går till datacentralen...

Där "ritas" alla fakta upp på en överskådlig plan som sedan:..

...översätts till datamaskinens "språk". Därefter går det till själva databehandlingen där...

....problemet behandlas av maskin efter maskin...

...och så småningom kommer den in till den egentliga hjärnan som "tänker" ut en lösning, och sedan översätts problemets lösning till vanligt språk igen av översättaren.

Problemets lösning granskas o ch...

..det tycks vara en bra lösning.

25/10 -65

Djävul
31/10 -65

Hand, 31/8 -65

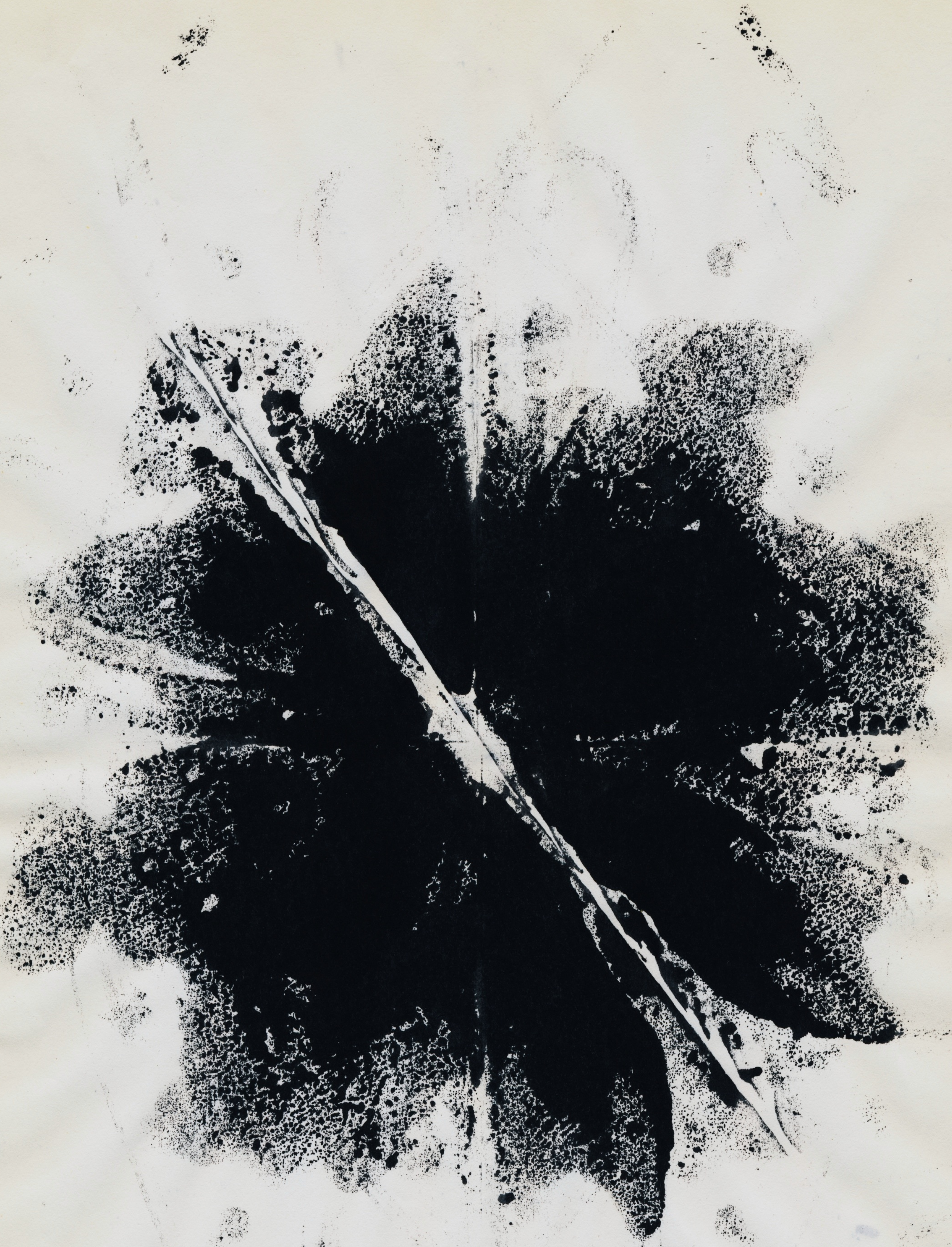

Handavtryck i tvål (1965)

Kinesisk sittande gud.
31/10 -65

Litet troll
31/10 -95

31/10-65 (nvl)

Två
dansare
31/10 - 65.

KET

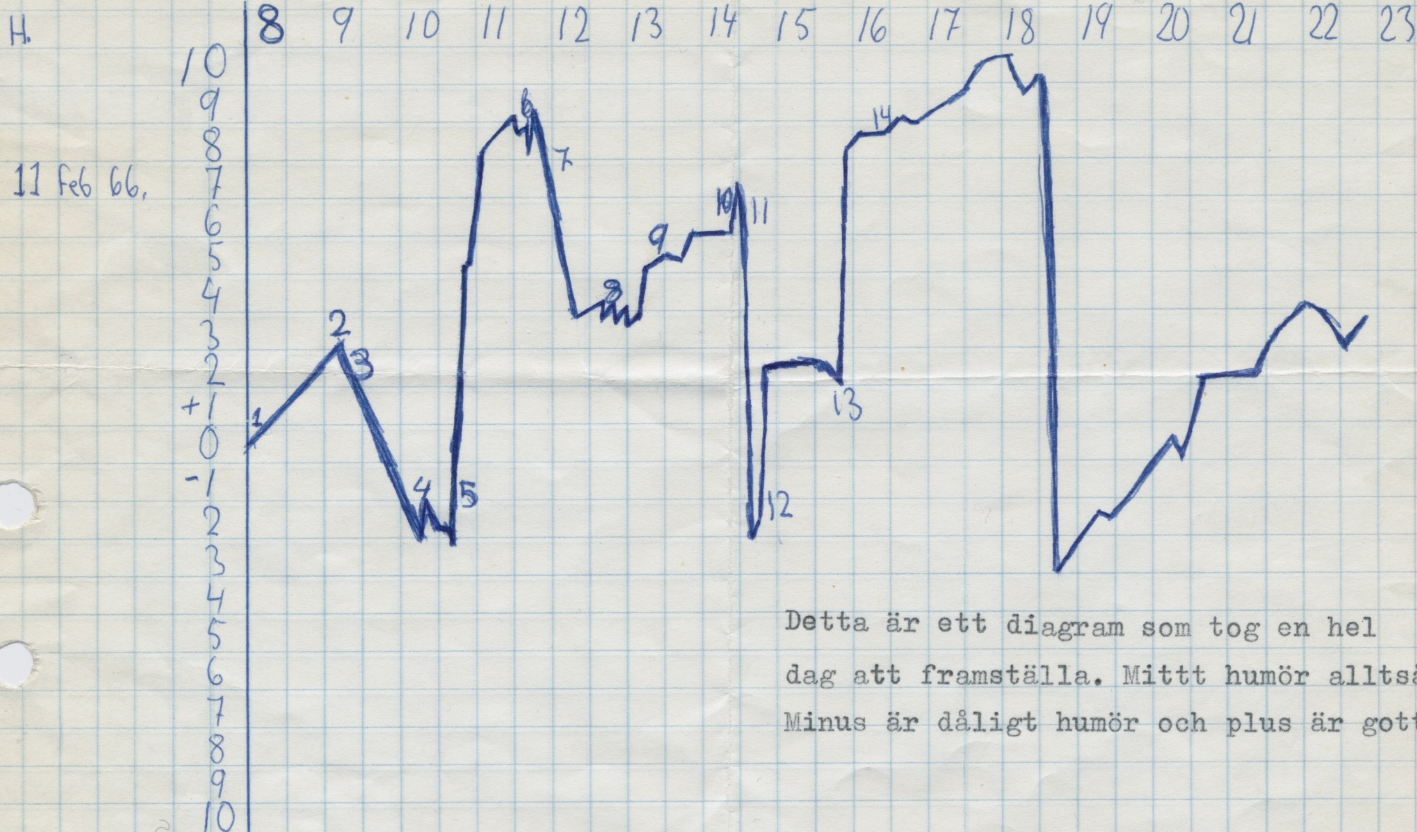

KET 66

MITT HUMÖR DEN ELFTE FEBRUARI SEXTISEX

Detta är ett diagram som tog en hel dag att framställa. Mittt humör alltså. Minus är dåligt humör och plus är gott.

1 Jag vaknar.

2. Jag bär tillbaka Fy-skrivn. (AB)

3. Kristendomstimmen börjar

4. Hamngren drar en vits.

5. Musiktimmen inställd, därför två lektioner lång frukostrast.

6. Karl knölar med min stol.

7 Skolan börjar igen. (Mo)

8. Orolig Mo-lektion.

9. Omväxlande tysktimme

10 Kerstin får utskällning av Alex.

11 Hi-timmen börjar.

12 —"— blir lite roligare.

13 Vi slutar för veckan. (Hurra)

14 Jag ringade till morsan och berättade om Fy-skrivningen.

Den unge mannen av idag.

Den unge mannen av idag...
går på gatan
sparkar förstrött till en skräpande kartong
har tråkigt
är "modemedveten"
vill göra något kul
orkar inte göra något kul
är lat
vill vara
vill bli
vill kunna
kan kunna
gör det ej
är gammal......

Efter en tragedi. 22/1 — 30/3 -66

En gata.
Det är mörker.
Ni är ute och promenerar.
Går utan mål.
Ni har ingenstans att ta vägen.
Hemlös.
Ni promenerar nerför den tysta ödsliga gatan,
som endast är upplyst med en svag, ynklig blinkande lykta.
Ett enda upplyst fönster ser ni där ni går.
Ni liknar det vid ert liv, en sista flamma som stått kvar,
överlevt alla själsligt ödeläggande tragedier.
Hela er själ är söndertrasad, en öken.
En öken utan vatten, utan växtlighet.
Ett söndertrasat liv, inget att leva för längre.
Allt tomt och ödsligt som gatan ni går på.
Nästan allt. En enda liten livsgnista kvar inom er.
Den liknar ni vid det ensamma lysande fönstret.
Det gulaktiga hemtrevliga skenet, som en gång,
fyllde hela ert jag, uppfyllde hela er person med lycka och härlighet.
Men det är borta nu. Bara detta lilla kvar.
Men nu släcks också ljuset i fönstret.
Ni tycker att även ert livs sista glimt dör samtidigt med fönstret.
Hela gatan tycks nu förändrad. Mörkare än förut.
Ni hör era steg eka mot gatstenarna.
Ni hör hjärtat bulta dovt någonstans.
Det låter varnande.
Varnande för en själslig förkrossning inom er.
Ni börjar gå raskare, liksom för att fly från er själv.
Hela tiden det olycksbådande dunkandet.
Ni går fortare, halvspringer.
Ni halvspringer för att fly från det bittra förgågna.
Fly till en bättre värld med bättre utsikter till framgång.
Ni känner en panikkänsla, samma typ som drabbar en folkmassa.
Ni springer fortare och fortare.
Stegen ekar, hårdare och hårdare.
Luften känns fuktig. Ni måste springa, för att över huvud taget
kunna hålla er vid liv.
En stor hand av jätteformat kommer plötsligt upp och hejdar er.
Ni ramlar på den ändlösa kalla fuktiga gatan. Ert ansikte vidrör gatan.
Ödet har nästan fått er dit det ville. Ni försöker panikartat
resa er upp, för att kastas omkull igen.
Ni kämpar. Ni kämpar mot förruttnelsen, mot vardagen mot det förgångna och för det bättre.
Men ni är ju nästan söndersmulad, nästan ingenting är ni.
Men ni kämpar. Och kämpar. Ni bjuder till som aldrig förr.
Ni dryper av svett. Ni är genomvåt. Ni slåss vilt mot ödet.
För att få tillbaka den lilla gnistan igen. För att bygga upp
den lilla gnistan till det stora skimmer som ni en gång ägde.
Plötsligt märker ni att ni inte slåss mot någon längre. Ni är utan motpart.
Har fienden gått upp i rök. Ni känner en tillfredställelse, av
att ha vunnit en kamp, en strid. Den enda strid ni utkämpat i
ert liv.
Ni märker plötsligt att hela gatan strålar i ljus. Hela staden,
ja, hela världen strålar i ljus. Ni känner värme inombords.
Allt nedrigt och olustigt har bytts ut mot ljus och glädje...

30/3 - 66

Livet.

Livet börjar,
skrikande och pipande.
Mm, tummen är god...
Mamma är bra.

Något äldre man blir.
Ut man kastas med hink och spade.
En liten kamrat man fått.
Kamraterna äro de bästa vänner.
Men kompisen häller sand över ens leksaksbil,
man högtidligen lovar,
att med honom aldrig mera bliva vän.
Två minuter förflyter,
uppe i fönstret står mamma med kikare
och tittar på de båda kamraterna,
återförenade igen.

Nu är man stora karln.
Man nu i mammas hand till skolan går.
Man går i första klass.

Andra klass, man är så stor som man aldrig varit förr,
förstaklassister, Usch, småglin.

Så småningom man i mellanstadiet kommer,
Skolan? Usch, inge lajban alls!
Skolhatare man blivit, alla andra är ju det...

Skoltiden förflyter med mer eller mindre svårigheter
för mer eller mindre genier.

Högstadietiden går snart förbi man ut till egen försörjning
drager.
Man tittar på småungarna i skolan: Lyckans ostar som går i
skolan och alla bekymmer slipper.

Nåväl, tiden går,
Man gifter sig, får barn, blir äldre.

Nu man resonerar: Mamma? Pappa? Vad är det?
Man lär sig stressa, hittar gråa hårstrån och upptäcker
att man är gammal och får snart barnbarn.

Barnbarnen är det bästa som finns och kommer inte de en dag,
kan man ju alltid sticka....

Ålderdomshemmet ter sig hotande nära. Tristessen ter sig
hotande nära.
Vad göra?
Inget.
Klockan tickar.
Man äter,
sover, lever...
Än så länge........

Så är det då dags för graven.
Bredvid står släktingar sörjande.....

Foto från juni 1966.

Mitt rum, dörren till "kemilabbet", juni 1966.

"Kemilabbet" juni 1966.

Text på baksidan: ”Så går det när man klättrar på taket.” Mamma tog bilden efter instruktioner från mig. 25 Juni 1966.

6/6 -66

MANNEN I HUSET MED KÄLLAREN

En rysare skriven av
Karl-Erik Tallmo.

I

Den gamle magre mannen, med sitt snedvridna sinne för vetenskap, kallade sig för professor fast han inte hade mer än folkskoleutbildning. Han hade ett stort intresse särskilt för hjärnan. Trots sin knappa utbildning hade han med böckers hjälp konstruerat en apparat som mottog och ritade en kurva över de svaga elektriska strömmar som hjärnan utstrålar. Han provade den på sig själv. Han rakade sitt huvud och satte fast fyra tunna trådar på skallen. En i pannan, en i nacken och en i vardera tinningen. Sedan satte sig "professorn" och läste en sida ur en bok, samtidigt som apparaten då ritade en kurva över hjärnverksamheten. När den magre benrangelslika "professorn" jämförde texten han läst med kurvan, lärde han sig så småningom hjärnans språk. Mannen hade förövrigt en villa med stor källare samt ett konstigt intresse för något så motbjudande som lik.

II

Skranglet till karl, gick ner i källaren till sitt hus. Han hade väldiga källarutrymmen att förfoga över. Dessa hade han inrett med massor av stora skåp. Mannen hämtade en kärra i ett hörn och gick fram till ett skåp, öppnade dörren till det och drog ut ett jättestort isblock som han med möda lyckades placera på kärran. Sedan stängde han dörren till skåpet, gick in i ett mindre rum, stängde dörren om sig, tryckte på en knapp och åkte upp i hissen.

III

Uppe i huset igen hackar "professorn" sönder isblocket och ut på golvet faller en död man.

\- - -

Efter det att liket fått tina upp, släpar "professorn" upp det i en stol, rakar hans huvud, kopplar två trådar till tinningarna, som i sin tur leds till en transformator, som ansluts i väg-

-gen. Benranglet kopplade på strömmen, lät den bli starkare, och började massera liket omkring hjärttrakten, lät strömmen bli svagare igen, men fortsatte massera, och då! DÅ BÖRJADE LIKET LEVA! Hjärtat slog, den döde var levande.

IV

Den uppväckte försökte tala. Det gick inte meddetsamma. Men efter ett tag lyckades det. Men benranglet svarade inte. Benranglet hande nämligen inga stämband. Stum, med andra ord.
Den uppväckte ville veta allt om vem han själv var, var han befann sig, och allt sånt. Benranglet svarade naturligtvis inte utan tog med fast arm och ledde in den uppväckte i ett annat rum, där till den uppväcktes förskräckelse stod - en GILJOTIN.

V

Paralyserad av skräck och oförstånd som den uppväckte var kunde han bara konstatera att han låg med huvudet i giljotinen och kände att något satt fast i skallen på hans rakade huvud.

- - -

Den vansinnige vetenskaparen kopplade på hjärnregistreringsapparaten och lät bilan falla. Som ett kålhuvud ramlade den uppväcktes huvud i golvet. Den uppväckte var död igen. MEN APPARATEN REGISTRERADE HJÄRNVERKSAMHET FORTFARANDE! Benrangelsmannen satte sig genast att översätta kurvan till svenska.
Resultat:"Vem är jag? Var kommer jag från? En giljotin! Har jag gått tillbaka i tiden? Jag ska avrättas. ???? - - -
Å ett rasslande ljud! Bilan! Vad? Mina ögon ser! Jag ser min kropp utan huvud däruppe i giljotinen. Mitt huvud är på golvet! Jag måste... Jag måste... Jag måste......"
Sedan såg benranglet nöjt ut.

SLUTORD

-Så du förstår att jag inte haft någon vidare sömn i natt!
-Ja, efter sådana drömmar så!

7/6 - 56

Det var en helt vanlig vardag i en av världens storstäder. Allt går som vanligt. Samma jäkt, samma rytm. Människorna på denna planet, Jorden, vet inte att snart skall en stor katastrof börja. En fruktansvärd katastrof, som inte sett sin like på flera miljoner år, på jorden vill säga. En katastrof som skulle rasera hela jorden. Men än var allt som det skulle.

- - -

Men framemot eftermiddagen började seismografkurvorna jorden runt att visa en tendens till en svag jordbävning. Folk i trakter där sällan jordbävningar brukade förekomma började bli rädda. Skakningarna blev kraftigare. Vad håller på att hända?

- - -

Den kvällen höll evakueringsarbetet på för fullt, medan skakningarna blev värre och värre och raserade hus efter hus. Man var rädd för att alla de praktfulla byggnadsverk som uppförts under årens lopp skulle raseras. Det gjorde många också. Som vid alla jordbävningar krävdes det ganska många liv. Dock ej så många som man befarade innan man fått statistik på det hela. Militär, polis och dylika organisationer, gjorde allt som stod i deras makt för att rädda människoliv.

- - -

Senare den kvällen hände den största katastrofen på klotet. Ja, det var ju inte kväll meränpå detta halvklotet, men det var då, som en jättebit av vårt klot bröts loss och seglade ut i rymden. Det var människor ombord också. Många. Utan luft. Jo. Den stora jordbiten hade en luftbubbla fasthakad vid sig. Människorna ombord var alltså säkra ett tag. På jorden hade under tiden ett jättestort hål bildats, ur vilket det nu trängde upp en kokande tjock brunsvart massa. Det svämmade över hålet. Folk i närheten blev tvugna att springa för att inte få den kokande massan över sig. Samma sak med jordbiten och hålet hände på massor av ställen på jorden. Snart hade vår vackra jord blivit förvandlad till en massa klumpar där en del av befolkningen hamnat. Andra drogs med olyckan att ha blivit levande satelliter. På vissa jordklumpar fanns luftbubblor. På andra inte. De skulle dö inom kort. Jordens undergång. Människosläktets utrotning. Folk svimmade i massor på grund av syrebrist. Inom någon minut skulle alla vara döda.

Men, dvs det ofta återkommandeordet i dylika historier, men en av de fortfarande medvetande personerna fick en ide om hur få luftbubblorna att hålla sigb kvar vid jordbitarna. Men det var redan försent, den sista luften människosläktet hade till förfogande tunnades ut.Nu låg de flesta människor medvetslösa på sina isflak i rymdhavet. Då kom några underliga farkoster seglande ljudlöst genom rymden. Målet var vår fd jord. Fyra stycken jättestora tallrikar kom fram och på något vis sög åt sig alla medvetslösa kroppar upp i sina utrymmen. Inne i tallrikarna fanns människor likadana som vi fast lite större huvuden. De gav syre åt de medvetslösa och hjärtmassage åt de som nästan var döda. De dödas hjärna fick elektrisk ström som vekade stimulerande. Dessutom massage. De flesta räddades. Sedan färdades skeppen till någon avlägsen planet. Dessa händelser ställde många människor frågande inför allt. Svaret fick alla vi som var med av de människoliknande varelserna från den andra planeten.

Varelserna var människor från jorden som för länge sedan i raketer räddat sig undan en överhettning av klotet. De bosatte sig på en avlägsen planet där de levde i generationer. När jorden svalnat igen började livet på nytt med jätteödlor apmänniskor osv. Så småningom utvecklades de till de som vi var nu alltså. Den tidigare människogenerationen förutsåg katastrofen och åkte till jorden för att rädda folket. Det gjordes alltså så och nu lever vi tillsammans med det tidigare människosläktet som före jordens överhettning varit ca hundra år före vad vi var när den här katastrofen inträffade. Vi lever alltså på en avlägsen planet nu och vi studerar er nu på det jordklot som vi byggt till avbild av det förra. Ni är alltså den tredje kände människogenerationen på jorden. Så nu vet ni vad det är för några "tefat" som är här och kikar ibland. Alltså vi och förra generationen.

-En fascinerande berättelse av er, men hur kan ni leva tillsammans med folkåsom är så långt före er? sade jag till mannen som landat på jorden för 5 minuter sedan.

-Vi har fått ta del av deras erfarenhet så det går bara fint, sade mannen som för 5 minuter sedan landat på jorden.

6/11 -66

FORNLÄMNINGAR

En gång var en man med på en arkeologisk utgrävning i Egypten. Det gällde en pyramid, där man hittat en ny sal, som var outforskad. Där hittade han och hans team en mumie, väl förpackad i sina fodral.

På kvällen firades fyndet. Sedan gick de och lade sig i sina tält. Det var en välbehövlig sömn arkeologerna fick efter en hård dag.

I

Mitt i natten vaknade mannen med en känsla av att det var något på tok. Mystiska ljud. Han gick upp för att se vad det var. Utanför tältet syntes inget. Jo, mumien! Den spökade!

Det var ruskigt. En varelse,med bara några millimeters skinn på benen och som borde ha varit död för århundraden sedan, levde. Mannen förlorade fullkomligt fattningen. Inte förrän mumien med dinglande bandagerester långsamt styrde sina steg mot honom kom han sig för med att springa. De pinnlika armarna sträcktes ut mot honom. Men han sprang - och snubblade. Mannen hade vrickat foten. Satt där paralyserad och tittade på monstret som närmade sig sömngångaraktigt. Nu skulle väl mumien ha honom fast. Men mannen kom på benen, bara för att känna mumiens grenlika hand gripa efter mannens hand. Men mumien bara snuddade vid den stackars mannen. Det räckte. Det brände som eld i handen. Den blev eldröd, svullnade. Men så avtog smärtan lite, men nu måste väl mannen springa igen. Nej, vart hade mumien tagit vägen? Den var borta. Försiktigt tittade mannen i närheten av tälten. Det fattades bara - skulle han våga sig till mumiefodralet och titta. Försiktigt och med förföljelsemani på hjärnan vacklade han dit. Som i trance fingrade han på kanten till locket. Han kände sig febrig och handen var alldeles stel. Locket gled upp. Mumien var kvar. Mannens blick seglade nerför mumiens magra kropp och stannade krampaktigt vid mumiens handled. Handen var borta. Han var nära att förgås i inre panik. För av en tillfällighet

6/11-66

råkade han snegla på sin hand. Rodnaden hade försvunnit. Men där fanns något annat i stället. Innanför det förhårdnade skinnet i handen satt en s.k. trilobit; ett urtidsskaldjur som hade sin högtid för cirka 550 miljoner år sedan, och som nu brukar påträffas som förnlämningar i kalksten och marmor.

II

Det var en hemsk känsla. Han försökte övertala sig att det var inbillning alltihop, men var gång den andra handen råkade känna på förhårdningen i den förra, kunde han inte låta bli att med fasa i blicken, stirra på det lilla röda djuret.

Det var dött förstås? Hans hand hade blivit som en sådan där sten. Han stod inte ut. Han måste få prata med någon förnuftig människa. Så gick han och väckte en av kamraterna som låg och sov, ovetande om all ondska som drabbat mannen. Han ruskade på kamraten och så vände han på sig och mannen såg en mumien rakt i ansiktet.

"Nej inte nu igen", tänkte mannen. Långsamt reste sig mumien. Det började röra på sig i de andra sängarna också. Alla hans kamrater hade blivit monster.

De jagade honom, vidrörde honom, kramade honom, brände honom. Hans kropp stod i lågor. Han förvandlades till en marmorstaty med massor av döda djur i. Men han var en levande staty.

Så vittrade han sönder och låg som en massa stenbitar på marken.

III

Det var den otäckaste dröm mannen drömt i sitt liv. Han vaknade med svetten rinnande på pannan och sängen drypande av svett.

Inte utan att tänka sig för väckte han kamraterna och berättade om drömmen. De trodde att han tagit uppståndelsen dagen före för hårt.

– – –

Hemma igen kunde mannen inte släppa tanken på dröm-

-men. En morgon när han rakade sig såg han i spegeln på sin hand. Där var trilobiten.

- - -

Det här gick inte längre. Han skulle begå självmord. Så stod han där med kniven i handen och väntade på mod. Feg som han var tog det tid. Under tiden fick han en idé. Han tog kniven i ett fastare grepp, bet ihop tänderna och skar i handen, runt djuret och lyfte sedan upp det. Sedan band han en näsduk runt det blödande såret och gick till en läkare.

Sedan gick han till en forskare som intygade att det var en äkta trilobit.

IV

Vad skulle han nu göra? Han förkastade tanken på självmord. Han gick till en psykiater. Där rörde den stackars mannen ihop alla begreppen och förklarades trots protester för galen.

- - -

Sedan gjorde han ett ryck och slet sig loss. Sedan sprang han. Rakt in i skogen. Där stod männen bredvid sjukhusbilen och bara gapade.

Mannen satte sig på en stubbe och mediterade över ondskan. Han tyckte sig överhöljd av mörka slöjor där han satt ensam i skogen med tallarna resande sina kronor upp mot skyn, mot glädjen, dit mannen ej kunde nå.

Då såg han långt borta en mörk vinglande gestalt. Som för att kasta av sig alla onda tankar ville han tala med mannen som kom där borta. Därför sprang mannen. Mot sin räddning. Mot ljusets värld. Sprang för att möta - mumien.

Alla hans tankar korsade hjärnan på en gång. Det orsakade en fullkomlig omskakning av alla mannens idéal. Han bara rusade besinningslöst mot mumien. Som om han ansett alla knep omöjliga för att unkomma ödet, struntade han i allt och rusade mumien till mötes för att bli kvitt allt.

Det blev rök av mumien. En synvilla hade det varit. Kanske skulle han gå tillbaka till sinnessjukhuset.

Nej, än hade livet en mening. Han ville fortfarande försöka finna lyckan, trots ondskan i världen. Men så gick han vilse och det blev mörkt. Mannen sov.

V

Så vaknade han på sjukhuset i en cell. Bredvid honom satt en doktor i vit rock. Mannen försökte förklara för doktorn att han inte var tokig (-trodde han). Men så kom en annan läkare in och bar ut den första doktorn och sa till en man utanför celldörren:

"De här kuddarna skall piskas!"

Så stängde han dörren utifrån och hånlog genom gallret.

6/11 1966

UTDRAG UR MINA TANKEGÅNGAR UNDER EN BI-SKRIVNING

-BYT!

-Få se nu, vart ska jag? Dit? Nej, dit var det ja. Nu har det redan gått 20 sekunder, bara 40 sekunders betänketid. Och jag har redan sett att det är en sak jag inte kan på nästa kontroll. Vad kan det vara? Nej visst, jag måste koncentrera mig på den här kontrollen. Nu är det nog bara 10 sekunder kvar. Öh är det Ängskovall eller blåsippa? Jag chansar väl på...

-BYT!

-på...på... Ängskovall. Nu tittar han visst argt på mig. Jag måste ju byta kontroll. Nu är det det där jag inte kan igen. Öh hm. Jag kommer precis ihåg var det stod i boken. Men jag kan inte komma på namnet. OHHH, vad retligt. Längst upp till vänster stod det. Och så ett ord jag inte kommer ihåg. Vad var det?

-BYT!

-Redan slut på tiden. Och jag kan inte komma på det. Oj det här nya kan jag inte heller. Det går runt. Jag mår illa. När som helst kommer det "byt". Jag blir tokig. "Byt, byt, byt, byt..." Jo nu vet jag. Det är Tuvdun. Nu måste jag gå tillbaka till den förra och tänka efter vad det var. Det var det där ja. Nej jag kan inte komma på det...var det möjligen...

-BYT!

Aj,aj, nu blir jag efter igen när jag inte kan komma på det där för två gånger sedan. Nå, det här framför mig är i alla fall öh hm öh ehhhhhhhhhhhhhhh. Kvastmossa och blåsippa. Ahhh jag klarade det. Nu tillbaka två gånger det måste vara..Nej! Nu säger han"byt" snart igen. Det går runt igen. Jag var ju så säker på allt i går. Nu blandar jag ihop det. Skvattram? Älgört? Nej! Jo, Lummer är det ju.

-BYT!

-Puh, det var knappt jag hann. Vart ska jag nu? Javisstja. Hm det är en fråga. Jaha. Symbios säger vi väl. Men fråga "b". Pyton. Det går inte. Nu säger han "byt" snart igen. Jag kan inte tänka. Mår illa. Jag blir tokig på detta ständiga "byt, byt, b y t, b y t, BYT, BYT, B Y T, B Y T, B Y T, B Y T, B - Y - T, BYYYYYYYYYYYYT"

25/11 -66

I mörkrummet, december 1966. Foto trol. mamma.

Trol. från december 1966. Foto P. Hamngren.

Trol. 1966.

Från 1966.

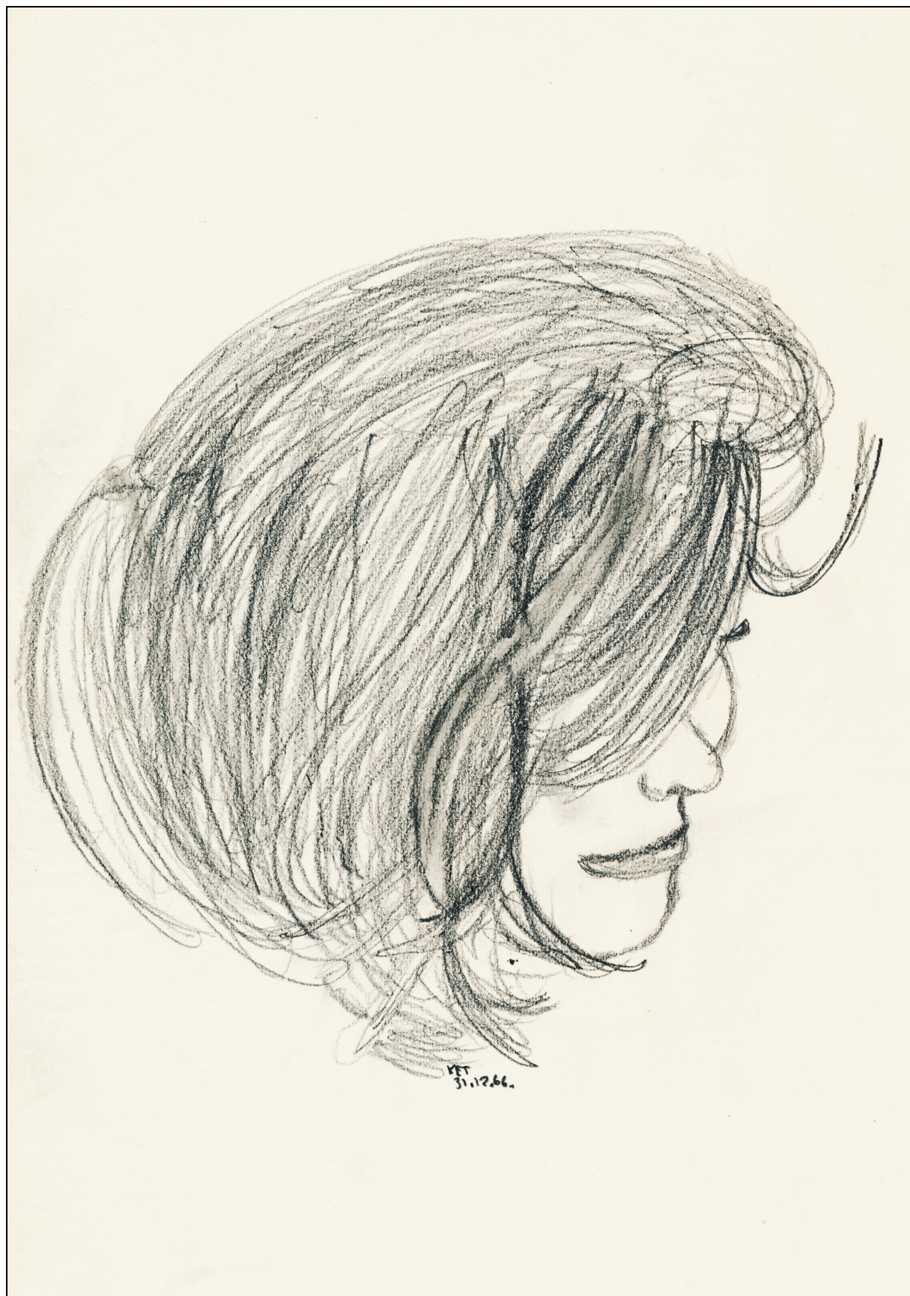
Från 1966.

Från 1966.

Från 1966.

Från 1966 (nyårsafton).